

ФРУШКОГОРКА
МАЛИ ЗАБАВНИКЪ

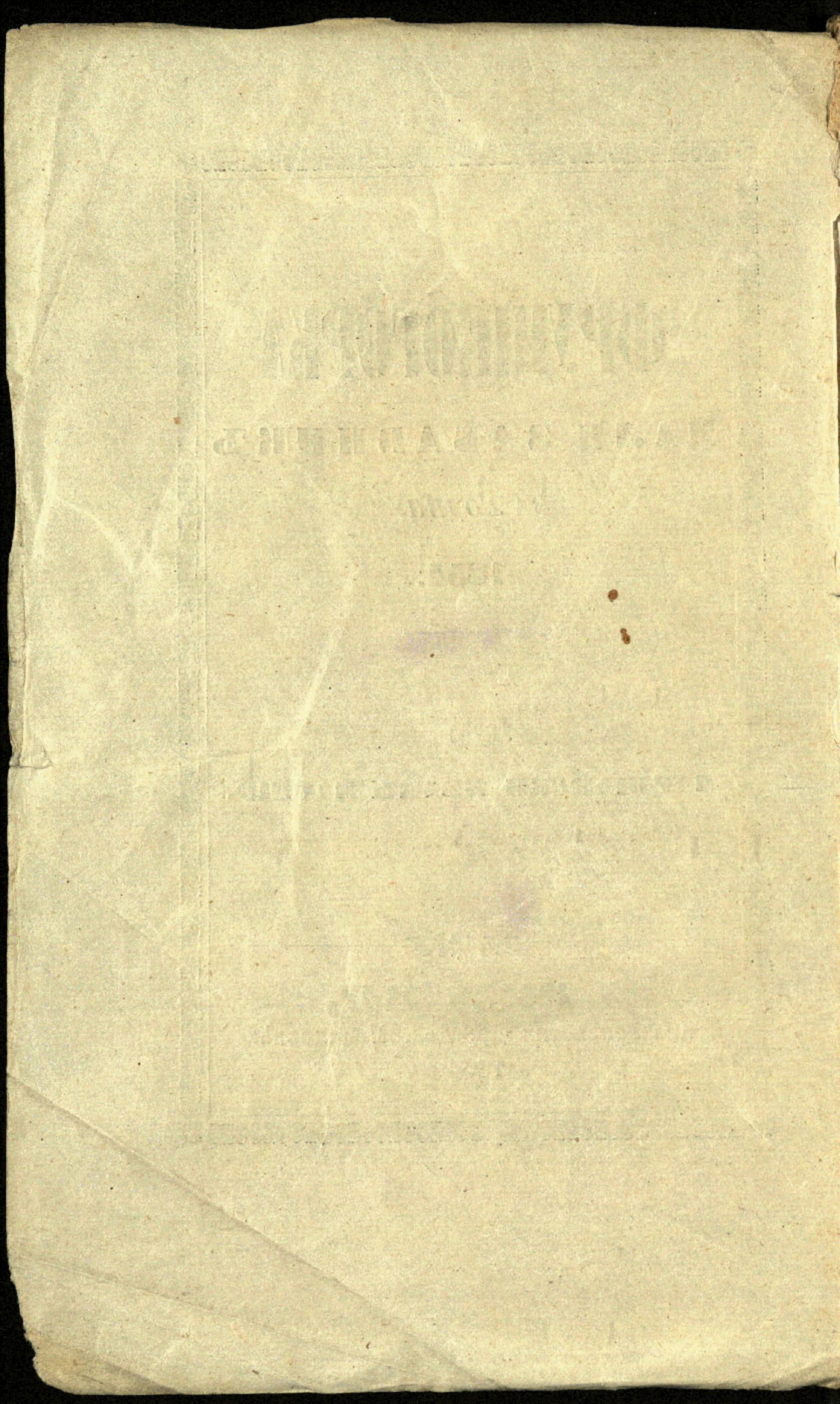
ЗА ГОДИНУ

1854.

уређуе

МАРШАВСКИ ИВАНЪ МАРШО.

У НОВОМЪ САДУ,
Књигопечатња Др. Дан. Медаковића
1854.

РПСр I 57/1854.1

ФРУШКОГОРКА

МАЛИ ЗАБАВНИКЪ

ЗА ГОДИНУ

1854.

~~814.22~~

уређуе

МАРШАВСКИ ИВАНЪ МАРШО.

У НОВОМЪ САДУ,

Књигопечатња Др. Дан. Медаковића

1854.

OP. AMICOROLRYA

M. A. N. Z. A. B. A. R. N. H. P.

31. 10. 1884

1884

52.783

1884

WATERBURY, VERMONT, U.S.A.

1884

V. HOBBS & CO.

Printed and Published by V. HOBBS & CO.

1884

ПОШТЕНОРОДНОМЪ ГОСПОДАРУ

ПЕТРУ ПЕТРОВИЧУ

Пазовчанину

У знакъ почитанія и захвалности

посвећуе издатель.

Честиши Србине!

Да има у нашемъ роду ваљанигъ и лепшегъ назива одъ овогъ: „Честиши Србине!“ Ти бы га сигурно заслужио; еръ си већъ у више прилика показао, да си достојанъ не само общте поворности, но и общтегъ Почитованя! . . . Ти си са Твоимъ досадашнимъ примѣрнимъ и угледнимъ животомъ засведочио: да си као ваљанъ грађанинъ државе и као Србинъ, и цару и народу по нагону доброгъ срца Твога више користи принео, него хиляду други Твои суграђана . . . Млога Те сирота хвали, којой си бѣдной и убогой хлеба, руха, и новца дѣлио — — Млоги Те пріятели обожаваю кое си и дѣломъ и совѣтомъ

помагао — — И сама велика држава е има-
 ла Ти прилику благодарити на онимъ жертва-
 ма, коє си на жертвеникъ отачбине положио!
 — — Допусти ми дакле, да Ти и я мою при-
 знателну благодарност с' овимъ малимъ
 Дѣломъ изјавимъ, коє свою битностъ най-
 више Теби захвалити имаде! . . . Ти као
 што си пре тогъ увѣкъ, тако си исто и сада
 показао: да Ти осимъ свега и књижевностъ
 србска на срцу лежи; — — за коє љу Ти не
 само я — но и сваки Србинъ захваланъ бити. —

Остаемъ

Твоє честитости

искрени почитатель

Маршавски Иванъ Маршо.

ПРЕДГОВОРЪ.

Съ овомъ књижицомъ предаемъ ти у руке мили читателю! едно дѣло, коегъ е цѣль: да те у твоимъ правнимъ часовима колико толико са своимъ садржаемъ забави! Дѣло ово — самъ препознаемъ — нѣ такове важности, да бы си смело ласкати, да ће за-добити можда венацъ класичности; — при свемъ томъ у той сладкой надежди бдиемъ: да ће цѣли своіой задоста одговорити; и да ће многомъ поштенемъ Србину и Србкињи ми-лие быти, него што су коекакве лакрдіе и надрикњиге изъ таковани инострански к л а с и ч к и х њ књижевности, кое осимъ лепе споляшности никакве унутарнѣ важности не имаду. —

Я нит' имамъ право, нит' волю, — нит' смемъ, нит' хоѹ самъ свое дѣло да хвалимъ. — — У колико е пакъ оно по себи добро и валяно, у той ће истой мери сигурно одъ читателя уважено быти. . . . Зато ако се исто

буде у кругу читаюћегъ публикума добро при-
 мило, я ћу се онда потрудити, и нећу жали-
 ти посла: да и надалѣ наставимъ издаванъ о-
 вогъ забавника. —

Желећи читателјима сва добра одъ Бо-
 га — остаемъ имъ

увекъ искрени

М. И. М.

Издаватель.

Неверница.

(Одломакъ изъ Мемоара едногъ Самоубице.)

Године 184 * у вароши Н. множина е се люди скупила предъ едногъ кућомъ. — Пролавећи онуда — запитамъ одну стару жену: шта гледе овде люди? А она ми рекне:

„Господинъ Бранко — знате онај леци господаръ, што е увекъ кодъ мене воће куповао — убио се изъ пиштоля“

На ове речи, нисамъ мого се задржати да и самъ не узкликнемъ, будући самъ собствено познавао истогъ младића; и хотѣвши се уверити о истини — похитимъ горе по ба-самацима и ступимъ у собу која напунѣна люд-ства беше. —

На едногъ дивану, лежаше еданъ младићъ лепъ као Ендимионъ — са раздртомъ на прсима кошуљомъ која сада сва е' крвљу обливена беше — е' крвљу убиеногъ срца. — Тане е добро згодило! —

После тогъ одемъ кући разпитиваюћи по целой вароши: небили знао когодъ узрокъ нѣ-говогъ самоубијства; но нитко на свету нѣ могао да погоди узрокъ. — Нѣга су сутра данъ съ великимъ торжествомъ саранили и ва неколико дана огласи се лицитација стварій нѣгови. —

Желеѣи штогодъ као споменъ на тогъ младогъ несретногъ покойника задржати, одемъ у квартиръ нѣговъ, гди е неколико людѣй скупљѣно било, кои су будъ зашто ствари куповали. —

Редъ дође на књиге. Комессаръ виче:

„Двадесетъ комади лепо увезанихъ разнихъ књига! Шестъ форинти— први путъ.—

„Десетъ!“ повичемъ я; — и почемъ никонѣ за нѣи више дао, исте добиемъ. —

Кадъ самъ кодъ куѣе еео да књиге прегледамъ упадне ми у очи одма при првомъ погледу една мала књига съ ключемъ затворена. Извана беше написано: „Мой Дневникъ“ са златни слови. —

Брзо отворимъ књигу — у надежди: да ѣу у нѣой наѣи узрокъ смрти тогъ човека, и заиста нисамъ се преварио. —

Ево саобштавамъ неке одломке изъ Мемоара нѣгови. —

„„ Проклетъ некъ буде онаѣ комадъ землѣ— у комъ е оно дрво никло изъ когъ су мени колѣвку тесали! прсклета рука: коя е то дрво усадила — и проклети били они зраци сунца и роса коя е то дрво нѣговала —

Алъ на противъ благословъ оной землѣи, у коѣой се зачео коренъ оногъ дрвета изъ когъ ми се сандукъ мртвачки справля;— блажена рука она коя е семе дрвета тогъ поса-

дила; блаженъ зракъ сунца — блажена и роса
коя га е залъваля!! — —

Шта ќе ми? нашто ми е животъ овај
когъ самъ у туги и невољи до данасъ про-
вео.

Немаримъ за тай животъ — — смртъ о-
божавамъ! — —

Све су ме надежде ево изневериле, само
та една ніе: да ќе ме смртъ радостно загр-
лити — и да ќе ми она усрећити будућностъ
младости мое. —

Надежда! — — какавъ небески складъ
влада у звуку те речи — тог' израза!

Каква е то примамљива речъ надеж-
да! ха, ха ха!! младићу! загрли надежду,
ту разкошну дѣвойку која ти непрестано о
сласти и меду живота сбори — загрли ю за-
грли. —

Шта е то надежда? желишъ да ти ка-
жемъ, — добро, кадъ желишъ знати а ти
слушай:

Надежда е прилична бездушной и при-
мамљивой блудници, која свакогъ човека на
равни начинъ грли и — са раскошнимъ по-
любцима облива; а кадъ радъ нѣ раснешъ и
расѣрдашъ све благо твое — твою младостъ,
она те онда изневери, другомъ се у наручя
баци — и тебе изсмеява; што си ти доста
лудъ быо да іой веру поклонишъ лажљивимъ
речма нѣнимъ.

— Ал' нашто ми е говорити о ствари, на кою — Богъ зна оѣл' коя душа погледъ сажаленя бацити?? — — — Ливіа! Ти неѣнешь сузу пустити — — вль да неѣнешь — Ахъ — не, немой пуштати сузе — смей се грохотомъ, угаси, — уништи изворъ твои суза, мое су мени одавно престале теѣи, а очи изъ коихъ су текле некадъ за тобомъ скоро ѣеду се склопити — да се нигда више неотворе. . . . Любавъ твоя ѣе ихъ склопити — неверна любавъ!! — —

Смрти! почекай іоштъ мало — да напишемъ нешто о любви моіой — да ти опишемъ любавъ мою и Ливіе — пакъ онда — онда умри срце болно—за кимъ нитко веѣъ немари. —

Еданпутъ сеѣамъ се да е лепъ пролетни данъ быо — одемъ у гору и подъ хладомъ широке лице край поточиѣа лежеѣегъ — снаѣе ме сладки санъ, санъ онакавъ, какавъ само младиѣе и давойке кои двадесету години навршили нису— похаѣати обичае,— санъ младости! У нѣмъ ми се учини: да ме е нека надземна сила небу привлачила — коя густимъ облацима застрто беше — страсть ме садъ нека нападне, желіо самъ видити рай — — и Богъ кои мисли' разумѣва, Богъ велимъ — или друга каква моѣъ растера облачну тишину и даде ми видити еданъ ликъ кои

беше окрилѣнъ съ чаробнимъ зрацима небескогъ величества — одну женску. —

Ах' лепа беше она, лепша одъ рай, очи плавкасте пакъ лепше беху одъ неба, — све ахъ све е на нъой било: штогодъ се као лепо и божанствено човекъ представити може. —

Погледъ нѣнъ бѣяше нѣжанъ као капъ росе, коя изъ найчистиѣгъ зрака на мирисни прашакъ najleпшегъ цвѣтка падне. — Охъ тай погледъ никада заборавити нећу! —

Кадъ самъ ю угледао — крвѣ ми се смрвла у жилама моимъ и я нехотице приклонимъ главу и колѣно предъ нѣомъ. — А она? — Она е изустила ове речи:

„Я самъ рай — и блаженство рай!“

И с' тимъ изчезне испредъ очю моихъ. — — —

Мой рай се разиђе као завѣса магле, кою су после лепе зоре разтерали зраци златногъ сунца. Я се пробудимъ, и усхићенъ лепотомъ виђеномъ, одемъ после малогъ шетаня на трагъ у варошъ. —

Игранка е тай исти данъ у едномъ хотелу давана. — Я право ни данъ данасъ не знамъ што ме е на ту игранку вукло, не знамъ зашто ми е срце тежило тамо кадъ никадъ нисамъ быо играчъ. —

Сала се е блистала одъ жаркогъ пламена коегъ су храниле неколико стотинахъ све-

ѣа: -- мложество лепогъ и младогъ света беше скупльно -- измеђъ кои самъ я само на едногъ доброгъ познатогъ пріятеля наишао. — И будући самъ врло мало познатъ быо, обеѣа ми исти мой пріятель, да ће ме кодъ своихъ знанаца представити. —

По обеѣаню нѣговомъ дође онъ око еданаистъ сатихъ к' мени и пружи ми руку свою — кою самъ я — незнамъ зашто — съ некимъ страомъ ухватио. —

„Кудъ ме водишь?“ запитамъ га я,

„Желимъ те кодъ мов родбине представити, у ков кругу одну врло лепу роѣаку имадемъ, много самъ путь нъой о теби говорио и она е жельна с' тобомъ упознати се!“ —

Између два велика олендра быяше поставльна една соѣа, надъ коіомъ е велико огледало у повлаѣеномъ порубу висило. —

Ту, на той соѣи сеѣаше роѣака могъ пріятеля Владимира — именовъ Ливіа.

За два до три ока тренуѣа dospелисмо тамо. — Хахъ! шта самъ угледао!? — —

Дѣвче, едно у цвету младости, дѣвче одъ 15 годинахъ — невино, и лепо као кадъ би све лепоте неба и земль на нъой соединіо — слично оному лику когъ самъ у сну онай данъ у гори видіо. — — —

Први погледъ когъ е на мене бацила одузео ми е паметъ мою, — тай погледъ, први тай погледъ реко бы да е говорио: Я самъ рай и блаженство рай!“ —

Представлѣнъ будемъ и премда ми в дужность била Ливію забавити, опетъ нисамъ био у станю више одъ двадесетъ речи изустити; мисли су ми изумрле — езикъ ми в био свезанъ. —

Боже! заштъ да самъ се я морао съ томъ женскомъ упознати? — Ко в та женска — тай анѣо, кои ме в на толико са лепотомъ своіомъ занела?? —

То су ми биле све мисли, коє текъ што самъ навршио, учини ми се да ми в неко пришапнуо: „То є рай и блаженство рая — любовъ твоя! — — “

Предъ зору кадъ в се игранка разишла, растанемъ се и я са родбиномъ Владимира. —

Савъ в се светъ разишао изъ простране дворане — Я самъ удублѣнъ у мислима, самъ остао у нъой — брезъ да самъ знао узрока зашто. —

Слуге су дошле да чисте салу и я могадо одлазити

„Не, помислимъ у себи — немогу отићи да іоштъ еданпутъ невидимъ оно место на комъ в она сдила; —“ и съ тимъ се упутимъ, до два леандера и до софе — на коіой самъ едну ружицу опазіо. —

„Хахъ, то в она, то в Ливія оставила —“ помислимъ, и необзираюћи се на около мене послујуће слуге — паднемъ предъ софомъ на колена обожаваюћи цветъ, кои в нѣжне груди

мое Богинѣ дично — Уземъ га затимъ у руку и претиснемъ га срцу — — ахъ да самъ га могао у срце усадити, тамо би морао цветати!!

Зашто е она тай цветъ оставила?? — Ил' га е можда заборавила!? — Ако га е зато оставила да га я нађемъ? — — Ђсть всть, зато га е оставила; тай цветъ любовъ значи. —

Ахъ како я тай цветъ водемъ! да ми га тво одузети жели, я би га са животомъ оставио — — А како и неби? Та я Ливию любимъ; — како би ю любити могае кадъ самъ ю само еданпутъ видио! — —

Алъ ако она мене люби? — Да: да: она ме люби; та ружица ми нѣна то говори. — Ливиа раю мой! и я тебе любимъ — ахъ неизмерно те любимъ!!!

У тимъ мислима самъ могао и други данъ дочекати, да ме нѣ неко за раме ухватио съ речма:

„Господине! шта е вама?“

Обазремъ се и видимъ замномъ стоећегъ слугу изъ хотела, комъ е на мой одлазакъ досадно било чекати. —

После тогъ одемъ — на грудима носећи цветъ остављени — у мой квартирѣ. — Намислио самъ прилику употребити: да што скорѣ одемъ у походе у кућу Ливие, одъ когъ родителя самъ допустъ дохађаня у кућу добио. —

Петъ недѣля после игранке самъ текъ имао прилику до Ливие отићи, — — што самъ вато време јада и муке сносити морао неѣа се описати! Но, судбина хтеде да будемъ за све претрпѣне муке достојно награђенъ:

Кодъ нѣ самъ био Она е у башчи својой на едномъ дивану одъ траве седла пребирајући жице едне милогласне гитаре — съ којма е спроводила едну лепу любовну песму. — Гласъ нѣнъ бияше гласъ Сирене, и тако ми е годно души мојой да самъ скоро изванъ себе био одъ милине. Стао самъ и за мали часъ чуемъ заключеніе поменуте песме, коя се съ овима речма свршила:

„Ахъ кадъ љу опетъ сретна бити;
Тебе драги видити! ? — “

после те речи „в и д и т и“ учини ми се као да е гласъ гитаре малаксао — и приближивши се ближе певачици — видимъ: ди е гитаръ край нѣ на траву пао она пакъ замишљено наслонивши се на диванъ покрила е лепо лице съ обема рукама. —

Дуго самъ гледао Ливию докъ самъ се усудио нѣой приступити. —

Она кадъ ме е опазила, хтела е поплашена да бежи, но пре него што е намеру извршити могла, станемъ предъ ню — Сва е поруменила

„Извините Господично што самъ се усудю васъ узнемирити“ рекнемъ я молећимъ гласомъ, она пакъ съ еднимъ врло умилятимъ погледомъ спровођену речъ: „Седите!“ као одговоръ ми даде, коемъ самъ позиву одма слѣдовао узевши мѣсто до нѣ. —

Врло смо много говорили о коекаквимъ незнатнимъ стварма. — Но за мало почнеду се наши погледи све већомъ ватромъ састаяти, докъ на последку Ливиа свою руку у мою заборави. —

„Ахъ да я имамъ такову сестру као што сте ви господично!“

„Пакъ шта би ви онда радили?“ запита она.

„Я би увекъ до нѣ сѣдио, руке би іой увекъ као што садъ вашу — любіо, грліо би ю — и лице би іой съ полюбцима обливао.“

Докъ самъ я те речи говорио она е чезнећи еданъ погледъ на мене бацила, изъ когъ самъ опазио да ми ніе неприятельица, — ахъ више, више самъ опазио: у тай ма чинило ми се да е она съ тимъ погледомъ открила любавъ свою спрема мени

„А ви помислите да самъ вамъ я сестра ваша . . .“ настави она — и као ружа Мая порумени. —

„Ливиа! висте Анђео!!“ узкликнемъ, и полюбивши іой чело — обхватимъ едномъ рукомъ витки стасъ нѣзинъ, — по чемъ самъ съ другомъ рукомъ іоштъ единако нѣну руку

држао — . . . „Ливія я те любимъ — любіо самъ те іоштъ при првомъ састанку нашемъ на игранки; — ова ружица кою самъ, одъ онда до данасъ на ерду момъ носио некѣ покаже; да самъ у векъ на тебе мисліо; очи мов некѣ ти покажу да самъ многе ноћи на тебе мислећ' безъ сна провео — — у твоимъ рукама стои срећа и несрећа моя — — едну речъ само прослови: да ме любишъ — еданъ само полюбацъ Ливія одъ тебе, и я ћу најблажени човекъ света бити!“

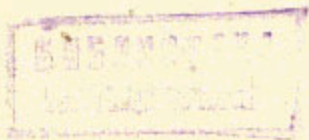
Далъ нисамъ могао говорити, — — срце ми е тако яко у грудима куцало — преси ми тако стъшнѣне биле — да самъ мисліо: да се мораю разнући

Да е и она врло збунѣна то самъ увидіо, ни самъ се међутимъ никада надо да ћеми овај часъ у коемъ е у великой забуни била — бити најблаженіи и најлепши часъ живота мога

„Бранко!“ рече она тихимъ и нѣжнимъ гласомъ — и показавши рукомъ на срдце продужи — „срдце ово Твое е!“

Што е за тимъ следило незнамъ — — изванъ себе самъ одъ радости био, срце ми е у мору райске сладости пливало — и само толико знамъ: да су намъ се усне горуће у едномъ жаркомъ полюбцу саединиле. —

То е био први полюбацъ у животу любави наше — — — Ливія! сећашли се іоштъ тогъ полюбца ??? — е' коимъ ея осладила

животъ едногъ младића — дага после с' тимъ
веѣма чрезъ Неверство огорчишь — да га у
таманишь Сеѣшлисе!?? —

Три пуна месеца в прошло одъ како самъ
іой любавъ мою одкрио, и одъ како ми в она
свое срце и съ нѣмъ свою любавъ поклонила
. Най сретніи самъ човекъ био . . . —

Ніе готово било дана кадъ нисамъ у кући
нѣнихъ родителяхъ быо! ніе было лепе вечери
кадъ нисамъ съ нѣомъ у башти на поменутой
клучи седіо, и с' нѣомъ заедно по кою лю-
бовну песмицу одпѣвао. — —

Свака прилика у којой смо се на самомъ
десили ніе остала неупотребљна; — — ако
нисмо имали толико времена да о любви нашої
говоримо — онда в еданъ полюбаць быо до-
волянъ да изтолмачи ово што намъ чувства
осеѣаю —

Више путь — кадъ самъ край нѣ седеѣи
обхватио витки стасъ нѣнъ, — кадъ смо у
едномъ съ полюбцемъ сдруженомъ загляю
све заборавили што годъ е снама и около
насъ било — — кадъ су намъ срца оповна
милиномъ безкрайногъ полюбца яснѣ куцала
— — више путь ми в онда Ливиа казала:
„Бранко! заклинѣмъ ти се да ѣу те увекъ
верно любити — да ѣе ми срце само за то-

бомъ куцати — да ме одъ те любви никаква сила одвратити у станю бити неће, — до гроба — — ахъ не и после гроба — увекъ њу твоя а ти ћешъ мой бити! И я самъ овимъ речма веровао! . . . — Та ко неби, кадъ іой свака речъ спровођена беше съ таквимъ погледима какови су само анђелима неба свойствени! —

Ја самъ веровао — — уживао самъ — — и најблаженій самъ човекъ био Ливиа ми беше све мое, — кадъ њо нисамъ видіо, онда ми в животъ было мртавъ, светъ ми в пустъ было! ! —

15 Юлія добіемъ одъ куће писмо едно. — Први погледъ на нѣгъ учиніо в да ми в се крвъ у жилама змрзла — — писмо біаше съ црнимъ печатомъ за печађено Страшна слутня спонадне ми мисли мое: знаосамъ да ми в мати одъ дужегъ времена већъ боловала — она в сирота можда изпустила духъ безъ да іой в когодъ одъ рода свеђу држао — — та она в самогъ мене имала — самога в мене своимъ назвати могла, други су одъ рода сви изумрли до едногъ — я самъ было последњи одветакъ мое породице Што самъ слутіо, то в се збило — мати в моя умрла! Я самъ у писму позванъ да дођемъ кући и да уредимъ сермію заоставшу. —

Тежко ми в се было растати одъ Ливие мое — будући самъ знао, да ю за неколико

месеци нећу моћи видети . . . Она е плакала; лице јој беше орошено милионима бисернихъ сузахъ! — — —

Два сата смо заједно седели, она плачући, а ја утопљивъ у разнимъ мислама . . .

„Ливиа хоћешли ми верна остати?“ питахъ ја, као да самъ нешто слутіо — она пакъ на место одговора само мое име изустити:

„Бранко?! рече она — и та јој речъ спровођена беше съ таквимъ погледомъ, који ми е реко: Заръ можешъ јошъ о мојој најчистиој любви сумњати?? — — —

Време е међутимъ преснѣло да се растанемо. — — —

„Тебе любити Ливиа нигда престати нећу!?“

„Увекъ љу твоя бити Бранко!“ одговори она, — — —

и последња речъ коју е изустила изгубила е се у последњимъ пољубцу любви наше . . .

Ми смо се растали. — — —

После дугогъ времена — — коегъ самъ у месту рођеня мога пробавіо — — свршивши послове вратимъ се у Н. — — —

На путу сретнеиъ множину циганахъ путуюћи — — мужкогъ и женскогъ пола

Млога дечурлія Скупишесе око моихъ колахъ просећи крајцару — — коима самъ са давши

имъ неколико грошиѣа одмахъ за доста учи-
нію. -- Између деце кои су за колима трчали,
біяше помешана една баба, коями се ніе пре-
стала нудити да ми врача о среѣи и не сре-
ѣи, хо години у којой самъ се родію, о лю-
бовци, и. т. д. —

Како ми е любовцу споменула, одма ми
неке мутне мисли падну у главу -- -- и я
брезъ одлаганя заповедимъ кочіяшу да стане
и затямъ пружимъ дланъ циганки. коя гледа-
вши у нѣгъ и нешто за себе мрмляюћи ова-
ко почне говорити!

„Мой сынко мой сынко! лепимъ те е
млекома мати дошла — да си лець то е исти-
на, алъ у любви неѣнешъ имати среѣе, и

„Терай!“ повикнемъ на то кочіяшу —
— та шта мени циганка да говори о несреѣи
у любви, кадъ самъ я о противномъ уверенъ
. . . . “ тако самъ стао мислити, но на еда-
нпуть — незнамъ ни самъ изъ когъ узрока
-- заповедимъ кочіяшу наново да стане — —

„Оди овамо — оди натрагъ!“ викнемъ за
циганкомъ. -- ево ти іоштъ форинта! -- “ и
кадъ е она дошла, наставимъ: садъ говори
далъ!“

На то она продужи преѣашнѣ врачанѣ:

„У любви неѣнешъ имать среѣе
— Една плавоока девойчица одъ великогъ рода,
— кою ти врло любишь, и коя ти е се стопуть
— веѣтъ заклела да ѣе до віека твоя бити, и
изневериѣете“

Кадъ е те речи изговорила, онда за мали часъ престане, -- и у пусти се у дуге мисли. —

„Мало затимъ -- чему се нисамъ могао доста начудити -- много іой сузе облию храпаво лице њѣно, и она ме за моли да јо далъ непитамъ. — —

„Кадъ си почела а ти наврши -- еръ ће камѣја оадъ одма имати посла!“

Она пакъ молећи ме да јој обећамъ да јо нећу злоставити -- што самъ и учуиніо -- трећи путъ продужи:

„Тамо на ономъ месту — гди си негда најлепши санъ снιο -- тамоћешъ твоју плавооку у наручию другогъ младића наћи! . . .“

„У Фрушкой гори?“ запитамъ самъ себе -- и заповедимъ кочијашу да што брже може да тера . . .“

Каквесуми се мисли затимъ по мозгу вртиле немогу казати; свашта самъ мислио и дуго самъ мислио -- приличіо самъ у онај махъ младомъ цватућемъ дрвету когъ е громъ на поле разценио и съ тимъ уништио. — Незнамъ ни самъ шта би измене било, да ме нису две речи изъ Лавиринта тогъ избавиле. --

„Н і е м о г у ћ е !“ помислимъ у себи, и у тужно ерце мое у вучесе еданъ зракъ надежде: кои е учиніо: да самъ -- све оно забравши што ми е циганка говорила -- већъ почео осећати сласть састанка; --

„Ливіа да мене изневери!? — — алъ то не може бити — — да ми е садъ ту проклета она баба врачара, садъ би ю на хиляду комади разтргао. — — — Ливіа да мене изневери!? ха, ха, ха!!! та она е казала да ќе и после гроба моя бити — полюбцима е сладкимъ потврдила увекъ што годъ е казала — — пакъ садъ да ме изневери? . . она да буде Неверница!? — — Лажъ, лажъ!! до ђавола худа циганко! — ”

Съ таквими мислима дошао самъ натраагъ у варошъ Н. —

Како ти е онда путниче кадъ после велике буре која те е на путу нашла и чинила: да си многе непогоде подвети морао — на небу вася први зракъ сунца? — Елъ да онда уздижешъ очи плаветной ведрини високогъ неба, и с' погледима обожавашъ сваки зракъ сунчани?? — — —

Много самъ и я тужанъ претрпити морао: прилично самъ теби! Нвнъ погледъ быое за мене дошавшегъ с' пута мили зракъ сунца — а она сунце мое!! — После повратка могъ у варошъ текъ пети данъ могао самъ съ нбомъ бити. —

Съ найвеѣомъ у милятошѣу самъ одъ Ливіе примлѣнъ био. . . Она ми се никадъ нечиняше тако лѣпа као тадъ — и я самъ ю обожавао юштъ веѣма него до садъ — —

преко мере самъ радостанъ био; и то можда бияше узрокъ шта самъ текъ касниє примѣтіо: да е при свой той найвѣхой умилятости нека хладность владала у обхоѣеню нѣномъ, — — — касниє самъ ахъ опазио: да нисамъ при найвѣхой умилятости тако примлѣнъ био, као што обично примлѣнъ бива любовникъ при повратку съ великогъ пута — после дугогъ невиѣеня: . . .

Ни загрлѣнъ ни полюбленъ био нисамъ! — — —

Велика ми е туга обузела одъ то доба срце; — Чувства су ми узбунѣна била у веѣхой мери, него онда кадъ се е прва искрица пламена любовногъ у срцу момъ указала. — — — При свемъ томъ нисамъ јоштъ очављао, будући самъ прибежиште почео тражити у поезіи. — Песме самъ творіо. — — —

Тамо край оногъ извора, подъ ономъ лицомъ — гди самъ негда најлепши санъ сніо' тамо самъ одходіо одъ садъ да песме пишемъ, — алъ су ми песме пуне жалости биле, тако исто као што су ми груди мов безъ утѣхе остале:

Прву самъ песму сготовіо Крайна е пѣсница била! — У нѣой самъ излио сва богатства душе и любви мов! — и кадъ самъ јо самъ за себе читао, радово самъ се тако той песмици, као што се майка првороѣеномъ лепомъ чеду радовати обичава. — — —

Песма пуна жалости! груди безъ утѣ-
хе — — и опетъ се радовати!? — — Естѣ
тако е. . . Та на Ливию самъ мислио кадъ самъ
творио — а елъ Ливіа ти си іоштѣ онда моя
била? — —

Едномъ приликомъ прочитао самъ нѣой
песму — и похваљнѣ самъ био одъ нѣ: за-
то самъ іоштѣ више извору одходио него
досадъ

Лепо јутро біяше По обичаю
момъ опетъ самъ ишао извору у Фрушугору —
и путемъ сочинимъ ову кратку песму:

„ Ја те любимъ као цвѣтакъ росу, —

Као роса майскогъ сунця сјай,

Тебе любятъ я престати нећу —

Ерѣ си душо могъ живота рай, ! — „

Мислио самъ далъ наставити песму кадъ
подъ липу дођемъ, и већъ самъ напредъ
уживао у той сладкой надежди, да ће іой се
и ова песма допасти, као што су и друге, —
и корачао самъ далъ . . . , — Близу самъ
липе био. —

Никада ние жива душа се указала на о-
номъ месту — и с, тимъ самъ се већма чу-
дно кадъ самъ дошавши ближе чуо неки раз-
говоръ двию особахъ. — По гласовима самъ
могао разбрати: да е еданъ женски а други
мужки.

— „Тко то мора бити?“ помислимъ, и сту-
пимъ — сакриваюћи се по грмлю — ближе; —

но нисамъ никако мого лица нѣнова да разберемъ. — Грмль е превекъ густо било. — — „Анђелу мой!“ продужи онай мужви гласъ — алъ кажи ми; кадъ си ме верно любила као што велишь зашто си увекъ онда кадъ е онай Бранко у дружтву съ нама био — ваштоси онда избегавала да се самномъ не састанешъ?“

„Еръ самъ крозъ то тела тебе да искушавамъ дали умешъ бити сталанъ — будући самъ ти изъ свакогъ погледа видила да си у мене залюбленъ, премда ми јошъ онда любовъ твою ниси исяснио! — „

Овай ми се гласъ познатъ учиніо — име Бранко било е у разговору умешано . . . , Тое гласъ Ли — — алъ не, то неможе бити — нисамъ емео да се усудимъ име нѣно споменути. — . . .

„Дакле ти нѣга ниси любила?? — “

„Бранка?“ запита она —

„Есть нѣга — Бранка!“ настави онай. —

„Ахъ све да самъ га любила — радъ тебе би едини мой Стево любовъ спрама нѣму жертвовала! — “

„Она е, ахъ нико други бити неможе — помислимъ опетъ, и као разяренъ тигеръ, когъ ловци по горама и кршю витлаю — почнемъ кршити гранъ спремъ мене . . . “

Ни самъ се преварио — — она бияше — Ливия, она у наручю одногъ младића — любећи се съ найвећомъ ватромъ. — Кадъ

ме е опазила — као помамна почне бегати за со омъ влаћеѣъ и новогъ любовника, и ние се могла одважити да се іоштъ еданпутъ окрене и да ме послѣдни путъ погледи

„Не верницо! стани! стани неверницо?“ повичемъ я изъ свегъ грла — — и паднемъ онесвесѣнъ на траву —

Пророчанство циганке испунѣное

. . Мати ми е умрла, — любовцу самъ изгубио — — она ме е изневерила — — —
нашто ми е сада животъ? — Надати се!? . .
. . касно е. — — А и чему се човекъ добромъ може іоштъ надати, коегъ е любовца изневерила, кои више на свету ни милогъ ни драгогъ нема? — Сирти — — Ёсть, у тебе сестро вѣчитости полажемъ надежду мою — ти ме сигурно изневерити неѣшъ! — —

Съ Богомъ остай неверна дѣво, съ Богомъ! — сети се кадъ надъ мене твога роба, кои самъ те любилъ веѣма него савъ бѣли свѣтъ, — кои самъ те веѣма обожавао него божанство !!

Ливия, ти ѣшъ живити и можда са Стеваномъ сретна бити — то ти желимъ; и само те едино молимъ; да се сетишъ кадъ кадъ они полюбаца — съ којма си заніела срце мое, — кое ніе престало — ни до последнѣгъ часа — твоє бити — и да кои „отче и ашъ“ измолишъ за душу мою! — —

Душу самъ Богу препоручіо . . . Срце ѣе ми скоро престат' куцати — — — аль

любовъ съ коіомъ самъ те любио и съ коіомъ те іошъ непрестано любимъ — довѣна ѣ живити и твоя ѣ бити. —

Ако ти іошъ ніе изумрло у грудима чувство жаленя — а ти Ливиа смилуй се и еданъ цвѣтакъ усади на гробъ оногъ младића кои е ради тебе умро, та вальда безъ гроба остати небу — ако самъ тебе изгубити морао съ Богомъ срце мое — съ Богомъ на вѣки!! — “

* * *

Далъ што се е случило — преповедио самъ читателѣма.

М. И в а н ъ М а р ш о

Незванъ Гостъ.

(По немачкомъ.)

Познато е свету каквимъ е наopakимъ правцемъ пошла философія у Француской око конца осамнаестогъ столећа пре велике буне, и познато е да е таква философія била онай поглавити кужанъ изворъ, кои е жалосно покварио нарави *) людске и толика зла почи-

*) Sitte.

нио. Никого се вальда ние толико тнцала силна пропасть нарави у страовитой години 1789. нити е ко толико злопате имао збогъ нѣ као баронъ Р а н с о н ѣ, кои е у оно доба остао удовъ па са своіомъ едилицомъ, Олимпиомъ, кое могла имати седамъ осамъ година, живио у Паризу негде близу Temple па и неотице био сведокъ найужасни страота.

Кадъ најпосле стаде очаявати збогъ свое отачбине боећи се да му се неће моћи спасти, па едне ноћи кадъ неки одъ неприятеля нѣгови нападоше на нѣга, онда побегне са своіомъ ћеркомъ, па удруживши се са некимъ бегунцима што е брже могао оде преко Райне, а сва своя непокретна добра безъ сваке обране остави.

Како му бияше срце пуно яда и чемера, ни Немачка му се ние мила, те за то науми дати на камату онаи многи новаць кои е са собомъ понео, а са другимъ драгоцѣнимъ стварма међу којима највише бияше скупоценогъ драгогъ каменя, да оде у Швайцарску за кою мишляше да се нѣ најманъ отрованъ задай поквареногъ света дотакнуо.

Найскупоценіи адиђаръ кои е спасао, бияше му Олимпія, драги каменъ најчистіе светлости, у коему се нѣговомъ нѣжномъ очинскомъ оку све бое неба са красотама землѣ, ружица, кринъ, любичица миришући огледау. Онъ само за ню живляше и осећаше па у сво-

іою превеликою страшливости ни самъ не зна-
ѣаше дати себи савета, где и како да е одъ
загушљиве паре светскога зла и зли очію
мушки тако сачува, да бы му остала чиста
као Ева пре првога грея и да бы кадгодъ
была прабаба болъгъ, племенитіегъ порода.

После дугогъ, великогъ размишляваня най-
послѣ науми нешто особито и чудновато, а то
е да се са своіомъ миломъ ѣеркомъ за неко-
лико година сасвимъ удалы одъ невалялогъ,
ирскогъ света, па да у мирной самоѣи ство-
ри себи свой, сакривени светъ. Ту намеру
свою изврши у Кантону Цириху близу ро-
мантичногъ села Розентала где е нашао
некакву уску долю коя му се сасвимъ допала,
а у ню га е одвео неки стари пустиникъ кадъ
се едномъ проодао по едной лепой долини ал-
писки гора. Ту сагради себи едну малу ко-
либицу па е како се болъ може уреди, наса-
ди башту и узме нѣколико домаѣи животиня.
Око свога усамљногъ места посади млада дрва
а иза ови направи насапъ одъ стена маови-
номъ покривени, те улазакъ тако прегради, да
е доиста быо затворенъ одъ споляшнѣгъ све-
та те е право могао казати да живи у — из-
губљной доли.

Нѣговъ верни слуга Жерардъ, лукавъ
стараць, остане као и дояко десна рука нѣ-
гова те е чувао улазакъ у овај рай, помагао
му у свима нѣговимъ простимъ пословима и
морао се потайно старати да би се ради пре-

ки потреба одржао савезъ са спољашњимъ светомъ кога се не моглоше башъ сасвимъ одрећи.

Осимъ тога беше баронъ узео у службу јошъ одну девојчицу, по имену Ютк у, која е нарочито морала пазити заповести нѣгове ћерке и све оно чинити што јој е дужностъ. Кукавна Ютк а быяше поредъ младе баронице као каква тужна сенка — еръ быяше и глува и нема. Што е чудни баронъ овакову дворкиню изабрао, то му е опетъ было узрока по нѣговомъ особитомъ мишлѣню, еръ се онъ, можда што е самъ дознао, ни одъ чега тако яко не бояше као повећегъ друженя између госпође и слушкинѣ, на тако е тиме отворио провалю, која е отешчала те се не моглоше мостовима и пречницима начинити какво поверниа и живлѣ друженѣ, коа у дружевномъ животу врло често само труо плодъ донесе.

Поменути пустиникъ, кои се звао отацъ Анвельмъ, имађаше свою ћелию на по сата далеко, и бияше обећао барону да неће никомъ ништа говорити о нѣму и о месту где живи, а овај се сасвимъ и уздао у нѣга.

Баронъ Рансонъ могаше већъ имати преко педесетъ година, али по изгледу и начину живлѣня чиняше се да е много старіи, и са посматранѣмъ живота и строгости нарави здраво далеко отишао за раскошнимъ временомъ Лудвика 14. Како е био мрачне лютите нарави и како се туђио одъ света и

мрзио на люде, било би приличније за њѣга да се био закопао у какву манастирску ћелию, него што се тако дуго непријатељски борио са светомъ, и својој жени, ткој рада бияше живети, одрекавши немилостиво све лепе насладе друштва, еднолично биће њѣно слабо зачино, ако не и загорчио и прекратио. А сада е у својој олости мислио да ће тако одранити своју ћерку како ће бити научена да јој међу многима неће бити равне.

Додуше е истина да е Олимпиомъ, коя е била и душевнимъ и телеснимъ даровима украшена и као најлепша пролетна ружица цветала и мирисала, баръ у првимъ њѣзинимъ годинама није строго и немилостиво поступао њѣнъ отацъ. Сръ се у њѣнъ обичај и осећанъ свое дужности у другу наравъ претворило те му се свагда на најманъи мигъ смерно покоравала, а осимъ тога њѣной се млађаной своелюбивости чиняше да е свагда кадъ слуша наплаћена, еръ е нежни отацъ свакимъ милостиванъмъ пресипаше и што е више могао заслађиваше јој ученъ кое јој е сваки данъ по неколико часова давао.

Другояче буде, кадъ она већма сазрепа озбилъније стане размишляти о својој тужной самоћи, да оне сувопарне ствари, кое е изъ књиге научила и кое е са седомъ древности упознаше, сравнявати са лепимъ споменима изъ онога времена кадъ е живила са својомъ незаборављѣномъ матеромъ и своимъ

другарицама. Другояче буде, кадъ іой стаде живлѣ куцати срце, девична се недра веѣма надимати, полеть нѣне живе фантазиє у некој забуни губити се, па се клице воспита- ния, ков іой е мушка рука накаламила, тако развише, да су више приличиле за каквогъ момка него за девојку, више за орла него за голуба. Сада іой се другояче показиваше мрачна озбиљность и строгость очина у на- равина, ерѣ она не могаше да са некомъ у- порности не тежи за слободнимъ кругомъ раднѣ и да се не пусти у неку борбу, која се веѣкъ чешѣ уздисаима и сузама него помиру- юћимъ полюбцемъ свршивала. Одире врло редко и то свагда са своимъ отцемъ или, а- ко овај одъ костоболѣ боловаше, са Же- рардомъ остављаше тужну пустиню свое долине, да се мало проѣе по усамлѣной шу- ми, да бере ягоде, или да пооди пустиника Анзелма и да слуша нѣгову паметну бе- седу. Позниє кадъ се веѣма прозли нѣзиномъ отцу, она више пута изилазаше изъ долѣ кадъ добивши силомъ допуштєнѣ одъ отца а кадъ и безъ допуштєня, или са глумомъ и немомъ Юткомъ, или іошѣ радиє са Же- рардомъ, кога е увекъ више могла за се- бе придобити. Она истина збогъ свогъ туж- ногъ отца не смеѣаше иѣи до села Розен- тала или се гдегодъ меѣ' светомъ показати, ала ипакъ не могаше пропустити да се по кои- нутѣ као дивокоза не успеже на в'рѣ какве

стене па да се наслађуе гледајући красну да-
љину. Кадъ е ово задовољство брадомъ у-
живала, готово ю е свагда обузимала нека
мучна тежня за живомъ тишмомъ света, па
іој пробуђаваше у прсима осећаня и желъ
кое су чиниле да готово не могаше подноси-
ти иго робеке самоће. Будући да іој се на
много коешта што е запитала свою околину,
никако или доволно ние одговорило, то она
стане разбияти главу о многимъ коекаквимъ
мислима и фантазияма не могући ій себи раз-
яснити. Ни саму речъ „опасность“ ние могла
сасвимъ разумети, еръ у своимъ ускимъ гра-
ницама ние своіомъ невиности и добродѣтели
била подложна никаквомъ искушенію, никаквой
борби, у којој би показала свою моралну я-
чину. Съ нѣомъ е одъ прилике тако било као
што е съ каквомъ калуђерицомъ која е одъ
свега света удалѣна. Па іошъ калуђерица и-
ма више сласти живота, еръ е са другимъ
своимъ другарицама у друштву па може кадъ
што и пооднике примати у соби што е одре-
ђена за разговоръ, а Олимпія е, не рачу-
најући овамо глуву и нему слушкиню која е
била као долакъ човекъ, одрасла међу три
стара човека и одъ нѣи се разликоваше као
што се разликуе одъ свое околинѣ какавъ
цветакъ, кои у маовини међу ладнимъ, твр-
димъ стенѣмъ цвати. Па ипакъ неће на сва-
гда остати на овомъ сакривеномъ месту, него
ће морати на скоро, кадъ већъ сазре као од-

расла девойка и замршена забуна републиканска Француске разиђе се и уреди, са своимъ оцемъ изаћи предъ светъ да каквогъ честитогъ човека усрећи, кога ће јој испитујући погледъ бароновъ изъ грешне гомиле света изабрати, а за тај се изборъ она напредъ могла бојати да башъ неће бити најбољи.

Стари е Жерардъ за ту годину дана већъ неколико пута био потајно у Паризу, куда га е послао баронъ да се постара за неке новце и да разпита за добра која е влада узаптила. Кадъ се последњи путъ, године 1799. вратио изъ Француске, донесе гласъ да е конзулъ Наполеонъ Бонапарта опетъ завойштио на Аустрију и Русию, и да страоте крвавога боя грозе изъ Италије и мирнимъ долинама Швајцерске.

Не потрае дуго кадъ отацъ Анвелемъ донесе страшанъ гласъ, да се савезна царска војска, коју Французи притискују и гоне, приближуе Цириху, и да имаю узрока бојати се да и у њиовомъ крају не буде насноро каквогъ крвавогъ боя.

Овај гласъ особито дирне у ердце Олимпию. Она се додуше изнајпре уплаши видивши свога отца како побледи, али мало после съ некимъ одушевљњњмъ рекне како јој е жао, што е отацъ ние као сина одранио и за момка издао, еръ она доиста осећаше у своме ердцу мушку слободу, да приста-

не узъ храбре синове свое отачбине и ору-
жѣмъ сѣину славу задобіе.

На неколико дана затимъ већъ се помра-
чи обзоръ одъ прашногъ дима грмећи ватре-
ни челюсти, кое су у найдубљимъ, наймир-
нимъ безданама стена ясанъ вишекратанъ од-
зивъ пробуђивале, и самъ Розенталь буде
тужно позориште убитачногъ боя. Чимъ се
прва грмљава топова зачу, Олимпия не имаде
више мира; она е претекла брзиномъ дивокос-
ву и не дишући успузала на свою високу сте-
ну, одъ куда е могла далеко окомъ допрети.
Нѣзио соколово око видило е сваки покретъ
бораца у поменутомъ селу, срце іой е съ най-
већомъ ватромъ гинуло за судбиномъ свои
земляка кое она и по бои и бойнимъ знацима
могаше разликовати одъ нѣгови неприятеля.
За ню бияше страота гледати, како е еданъ
оделаць Француза, кои удараше на неке не-
пріятельске топове и теде іи отети, ювачки
гинуо, и како се најпосле мали остатакъ одъ
нѣ, гонѣнъ одъ веће силе победителя, окрену
пуњъ очаяня оближњой шуми те се на краю
нѣномъ стаде са неравномъ силомъ борити,
и нѣой се у страу нѣномъ учини као да ни
еданъ човекъ више не остаде.

Девойка пуна жалости и очаяня и као
некомъ несвести обузета остави чисто неоти-
це високи вр' стене па са тешкомъ тугомъ
оде у низу къ шуми, где се наблизу налаза-
ше ћелия смернога пустиника. На еданпутъ

ваустави свое кораке, па некомъ лупомъ поплашена погледа прислушкуюћи крозъ мрачно грань и лишће, и нѣзино срце, узколебано слутњомъ, стане яко куцати.

Не потрае дуго, а нѣно оштро око смотри некогъ младогъ войника, коега таки позна да јој е землякъ и за нѣга могаше право мислити, да е бегунацъ и да е онъ самъ јоштъ заостао одъ оногъ потрвеногъ оделка войске.

Одъ срца сажалаваюћи га и сасвимъ имаюћи поузданъ у нѣга, зажели отићи ближе къ нѣму, и кораци јој чисто крила добише кадъ му се приближи и види, да е тешко ранѣнъ и да едва има снаге да даљъ бежи и гдегодъ потражи какво убежиште, какву пещину у стени, какво шупљъ дрво куда бияу управљени нѣгови немирни погледи.

Кувавноме бегунцу текла е крвъ изъ главе а јошъ више изъ десне руке, еръ му оубиаше танае размрцкало, а на челу му на срећу бияше рана мала.

Олимпия узме за здраву руку младика полакъ изванъ себе па га са сузама тешкогъ сажалаваня, кое више говорише него речи, одведе што брже могаше у ћелию оца Анзелама, кои усрдно изиђе предъ нѣи, еръ јој јошъ изъ далека виђаше да иду.

Смерни старацъ не каснећи одведе ранѣнога официра к' оближњемъ, скорашњемъ извору у стенама, разреже му рукавъ одъ униформе па му испере рану, да се како неби

на вло дала. За тимъ му брже болъ превие
и главу и десну руку, ради чега Олимпія
да и свою цепну мараму, кецелю и друге превое.

Они имаѣау и право итити са своіомъ
лекарскомъ радвѣомъ која е ранѣноме свако-
яко животъ спасла, ерѣ едва бише съ тимъ
готови, кадъ ал' чую издалека гласове кои
бияу страни възовимъ ушима па ии яко по-
плашише, ерѣ нису могли о томе сумняти, да
су победители у овоме бою, били Аустриян-
ци или Руси, нашли трагъ овога бегунца те
за њимъ у потеру пошли, да би свога крв-
ногъ неприятеля уватили а у исто доба и
шуму разгледали.

Садъ е требало да се безъ оклеваня др-
жи саветъ и да се што паметно одреди како
бы жертва одъ мача беснила и освете побегла.
У први ма наравно да се ние имало на руци
никакво убежиште где бы се скрити могло не-
го какавъ оближанъ густижъ, каква пештера;
али Олимпія, која за избавлѣнѣ младога, ле-
нога човека у нежной души дркташе, мааше
главомъ не видивши у овимъ убежиштима под-
пуне сигурности за нѣга, кога е узела подъ
свое окрилѣ и желила га ма како спасти.

„Драги пріятелю!“ рекне отацъ Ан-
в е л м ѣ, „я бы радо докъ трае опасность
променію свое мѣдвѣѣ одело вашимъ войнич-
нимъ оделомъ па васъ као пустиника оставію
у своіой мрачной ѣли, а самъ бы потражію
какво место где бы се сакрію, али се боимъ

да не нађе мене или васъ потера те се превара не одкріе — — “

„То бы за цело тако было,“ привати речъ девојка, „па бы вамъ обоима мачъ надъ главомъ висіо, за то айдете обоев замномъ, айдете не оклевајући, врѣ ето се одѣ и гласови све већма приближую и за мало часова сви смо трое пропали!“

Садъ узме ранѣнога за здраву руку па га повуче за собомъ, а смерни старацъ, који као да е докучіо нѣзине мисли, иђаше за њима, и едва се могаше еднаки корака съ њима држати. Добра, оштроумна девојка и нѣму каже своју намеру те му учини да и онъ има дела у той благодарности.

Ніе быо утрвенъ онай путъ коимъ е лепа Олимпія пошла; савіао се крозъ густе шушняре и камене яруге, крозъ брда и долине, докле се они после доброгъ четврта сата приближише едва дишући къ описаномъ уласку оне изгублѣне долине, која се чиняше као да се не може ући у ню и као да е и нема.

Кадъ дођоше тамо, она быяше тако на опрезу да е съ младимъ човекомъ као съ каквимъ посланикомъ поступала кога пуге у оубађени градъ ради уговора; она скине свою мараму съ врата па му веже очи да не може видети и закуне га да се у свему покорава и послушанъ буде нѣзиной вољи. Кадъ іој се онъ светковно зарече да ће іој се у свему као робъ покоравати и да е више сматра као

свога спасаваюћегъ анђела него као свою милу сестру и пріятельицу, онда она да уговорени знакъ вратару сакривене долине, т. е. Жерарду, те одведе младога госта унутра у светиню, кою в Жерардъ притиснувши некакву скакавицу быо отворио.

Близу уласка быаше Жерардовъ станъ, куда Олимпія одведе оца Анзелма и странца па овоме скинувши свезу са очію, светковно проговори:

„Ова долина, обколѣна унаоколо стѣнѣмъ, већъ има десетакъ година како в мой светъ. Овде я живимъ са моимъ старимъ, одъ косто-болѣ болуюћимъ оцемъ, са овимъ слугомъ Жерардомъ, и едномъ глумомъ я немомъ слушкинѣомъ, па текъ самъ одскора, као да-насъ, и то найвише на по сата почела оставляти ово усамлѣно прибежиште, да се помолимъ Богу са оцемъ Анзелмомъ или да се попнемъ на врѣ кое стене одъ нудъ ми мой погледъ чезнећи тежи у дальину, кою по строгой вољи мога оца іошъ не смемъ познати. Ови вамъ люди, господине, могу посведочити, да мой отацъ оће да сасвимъ сакривенъ и непознатъ живи па в найстроже забранію да се нико не сме увести у овай мали светъ. По тому дакле можете мислити, колико самъ се усудила учинити што самъ васъ довела у ово сигурно прибежиште. Ёрѣ я іошъ имамъ узрока и сумняти се, да ме може оправдати ваша опасность и самртна неволя што самъ ра-

ди тога преступила законъ. Па јошъ више
имамъ право страшити се и мислити, не бы
ли бољъ было да сасвимъ и пређутимъ одъ
мога оца мой самовольни поступакъ и да васъ
дотле у овой кући сакривена држимъ, докъ
не би опасности споља за васъ нестало.“

„Не, госпођице Олимпія!“ рекне смер-
ни пустиникъ, „нигда не треба дете да затаи
одъ свога оца ма какавъ важанъ коракъ, а
ако се боите одговарати му за свой посту-
пакъ, то ево я вамъ обричемъ да ћу му я на-
предъ казати за све што се догодило.“

„Тако е, честити слуго божій!“ повиче
ранѣникъ, „будите тако добри па ви за насъ
радите и честитоме господару овогъ мирногъ
предела кога барономъ називате, јавите са най-
већимъ поштованѣмъ, да виконтъ *) Сен-Брие,
капетанъ у осмомъ стрелячкомъ баталіону, као
гонѣникъ тражи заштите кодъ нѣга и нѣгове
се гостолюбивости неће показати недостоянъ.“

Отацъ Анзелмъ поклони се предъ
младимъ племићемъ, когга знаменито племе не
могаше му бити непознато, па врло усрдно
оде къ лепой кући бароновой која се на средъ
долине налазаше.

Кадъ баронъ Рансонъ чуе одъ пусти-
ника шта се догодило, тешко уздане изъ пр-
сію стеснѣни одъ туге, назове случај, кои му
е незваногъ госта као варницу ватре у кућу

*) Као вице-графъ.

бацио, ђаволскомъ игромъ судьбине, която и у самоѣи нѣговой гони те га на тако невалянѣ начинѣ куша оѣе ли испунити дужность прама ближнѣму и човештву.

Младѣ човекѣ — на јошѣ кѣ томе войникѣ, кои е безѣ сумнѣ неуредномѣ животу навикнутѣ и кога е отацѣ покрај тога што е као знаменитѣ човекѣ на гласу, и као чувственѣ човекѣ познатѣ, такавѣ ми е човекѣ као кужникѣ дошао и као парче пакла баченѣ у мое вдраво, чисто небо! О Боже мой! Шта садѣ да чинимѣ? Да га бацимѣ напољѣ, то би толико значило као кадѣ би кога убио, а да га дуже времена овде задржимѣ, то би значило да анѣлској невиности мое сасма неискусне кѣери ияду замки заметнемѣ за коѣ и немогу доста ни научити да се одѣ нѣи чува, ерѣ е то точка одвѣѣ нежна па би е дуже времена требало преправляти, да би се опомена показала као да више мами него плаши!“

Староме болешльивомѣ човеку потече одѣ тешке бриге крупанѣ зной са набраногѣ, тугомѣ наоблаченогѣ чела; нити знаѣаше савета дати нити помоѣи; подигне се као грозничавѣ у постельи па на свой стра види слугу Жерарда где проѣе покрај прозора.

„Куда ѣешѣ — куда?“ повиче на нѣга.
„Ено тамо, господине бароне,“ одговори слуга, „у оной дубокой каменой пеѣини има јошѣ леда, идемѣ да донесемѣ мало за ранѣнога госта — —“

„Ха! па си га пустио сама са Олимпимъ?“ продере се на нѣга баронъ лютиито па му заповеди да се таки врати своіой кући и да тамо остане докѣ дуовникъ не дође къ нѣму.

Стари, верни слуга покори се заповести свога господара, а овай пунъ бриге и туге настави далѣ свое саветованѣ са пустиникомъ. Найпосле ово сврше: да човечности ради дотле по савести пазе на несретнога офицера и земляка као на свога госта, докле околности буду навалывале, а Олимпимъ одъ нѣга не само као варницу одъ труди да оделюю, него и на нѣи найбрижльвие пазе, а и на погледе и мигове нѣнове найживльи позоръ имаю. Смерни старацъ найприятельские предусретне желѣ баронове те му се обрече, да ће безъ престанка са ранѣнимъ младићемъ као лекаръ и надзиратель нѣговъ живити, а Олимпима нека све еднако буде са оцемъ а Ютка нека болѣ сигурности ради спава у предньої соби.

Кадъ то све тако наредиле што е управо смешно, онда пустиникъ доведе виконта те га покаже барону. Овай прими младогъ, лепогъ кавалера истина опоро и устежуѣи се, али ипакъ са обичнимъ знацима учтивости, коя припада найсейнѣиима добродѣтельима у Француза, па га уведе у одну собу кое прозори бияу башти окренути.

Одяко узеше Олимпию, отаць нѣвинъ и пустиникъ подъ строги испитъ. Строги у наравима и страшљиви старци описивали су јој младогъ лепогъ племића са виткимъ ставомъ, ватренимъ окомъ, речитимъ езикомъ и ласкавимъ владанѣмъ као притворну змию райску, као правогъ риса за женски родъ, као правогъ сатану који гледа како да е и овога и онога света упропасти. Стану е најсветковније саветовати и преклињати, да и не помисли на нѣга, а камо ли да му потайни мигъ какавъ повери или да и за који часъ какву прилику употреби па да съ нѣмъ на само буде.

Ове страовите опомене и претнѣ ни мало не застраше Олимпию, али она ѣуташе као нема и показиваше се равнодушна. Она чисто није ни чула нити е разумела обадва ова Ментора, него се само забављала, што се пре по сата у нѣзину срцу и души догађало, забављала се краснимъ ликомъ младога племића, који се у нѣномъ унутрашнѣмъ оку, на нѣномъ ладномъ свитајућемъ оризонту као мило, јарко майско сунце беше подигао. Оштро око познало би по нѣномъ сладкомъ осмевању, по надиманю нѣни груди, да е божанствена зрака любви трудъ нѣзина срца зажегла. Какавъ познавалацъ могао би докучити, да јој е избављени младићъ за оно мало часова, кадъ е отиашо Жерардъ па онъ самъ остао съ нѣоме, узбуђенъ благодарности

и любви као къ ногама, врелимъ полюбцима
іой обасуо руке, а она га опиена сладкимъ
задовољствомъ и зажарена любви горе по-
дигла, па су се онда њиове усне, као пламенъ
у пламенъ стопивши се, магнетично една дру-
гой привукле и додирнуле и електричну вар-
ницу полюбца у душу улиле.

Као што рекосмо, девојка преображена
унутри ђуташе и забављаше се само своимъ
скорашњимъ споменима, своимъ новимъ, ниг-
да неслућенимъ осећањима и мислима. Па
она се іошъ нимало не противљаше новимъ
домаћимъ наредбама и шта више она виђаше
да су іой за садашњошћу испуњене желѣ, да
може неузнемирено сама са собомъ говорити
и своимъ сладкимъ осећањима се забављати.

И за ранѣнога бияше миръ и самоћа, и
ако не желѣни, а оно ради здравља благотвор-
ни и овоме доста брзо помагау. Али лукави
младићъ и сувише се тужио на рану, само
да би нашао добаръ изговоръ, да у овомъ
мирномъ рају може дуже остати и опетъ кои
путъ прилику добити, да се са спасителѣмъ
свога живота безъ сведока разговара и наво-
во га увери о својој любви и благодарно-
сти. Али на жалостъ та се прилика на ви-
ше дана не показа, строго чуванѣ трајаше
непрестано до мркле ноћи те поквари свако
покушаванѣ каквогъ састанка, докѣ најпосле
после недељѣ дана не клонуше слабе силе

стараца, и природа не поиска дужанъ данакъ сна и покоя.

Кадъ любећи младићъ види да му засни стражаръ; онъ полагаано скочи крозь прозоръ, па оде къ прозору свое драге. Ова е тако-ђе живила са своимъ оцемъ на долнѣму бою, па му е явила преко писманца, кое е завила око едногъ камичка и бацила му, да ће у ноћной тишини чекати на нѣга.

Не треба ни да кажемо, да су се двое драги одъ то доба више пута састаяли, да су се миловали и едно другомъ заклиняли верность. Шта ние кадра любовъ учинити! Она уме и найоштрие очи преварити па се не бои никаква зла кое е може снаћи. За то се и но себи зна да нѣгови пастирски часови нису се ограничавали само на любовни разговоръ край ватре. Оближня башта, мирисни ладници, ласкави ветрићи благе юлиске ноћи и јошъ многе друге милине кое е препуно срце у себи носило, магнетично су и дирнули у душу те се не моглоше противити сили, која се тиранство блаженства могла назвати. Може бити, да е бледи месецъ, тио погледавши на нѣлове полюбце заруменио се; о Олимпіи пакъ можемо казати, да у пиянству милине свое и у неискуству свомъ ние ни знала да е погрешку учинила.

Виконтъ остане три четири неделъ у овомъ прибежишту. Толико е требало да остане и збогъ рана свои да би му се изле-

чине, а и збогъ свои непријатеља кои су били близу и доста дуго у ономе крају остали. Оно вече кадъ е сутра данъ мислио путовати, проведе у писаню. Олимпіи бияше нешто зло. Кадъ се сутра данъ најсветковније опрости съ барономъ, па му најживљъ благодари што га е угостио, јоште придода: да ће се колко може за кратко време вратити, а најдуже кадъ се сврши ратъ, па ће му наустице, а можда и раније у писму јавити неку молбу, одъ кое да се испуни зависи цело нѣгово блаженство.

Баронъ мишляше да е дознао шта му лежи на срцу, али му се не показва тако пријатељски у лицу да се могао надати да ће му се испунити жели, него остане ладанъ и срдитъ као што е свагда био. Текъ се на последку покаже мало весели, еръ га виконтъ увераваше, да ће се у Паризу са свомъ важности и упливомъ породичногъ имена свога потрудити да му француска влада врати нѣгова узапћена добра. На то му баронъ допусти и то, да га Олимпія са Жерардомъ и пустиникомъ може пратити до овога ћелије, еръ сви као изъ едни уста навалише на нѣга да учини ту милость, а Олимпіи не бияше башъ тако зло.

Кадъ се млади другови нађоше наполю, стану едно друго уверавати о вечитой верности и најсветковније заклинјати најтоплию любовъ. Затимъ виконтъ увати оца Анвел-

ма за руку па му покаже што е синоћъ писао. Смерни стараць погледи, задркѣ на замуца:

„Шта, господине? Та то е венчани уговоръ са вашимъ именовъ и госпођице Р а н с о н о в е?“

„Есте, пречесни господине!“ одговори официръ, „ви ћете бити тако добри те ћете ме са бароницомъ у вашој ћелии венчати па се онда са Ж е р а р д о м њ као сведокъ подписати.“

„Безъ одобренья господина барона?“

„Онъ га не би дао,“ одговори виконтъ „али се я боимъ — болѣ да кажемъ надамъ се да ће га будућность — умекшати и да ме ради среће свое кѣри и чести свое куће неће псовати, што самъ оно напредъ учинио што би ми доцније и онъ самъ допустио. Ако доиста отачески и правично мисли, то ће благодарно и признати, да е мой савезъ са нѣговомъ кућомъ као вишомъ наредбомъ одређенъ, па ће ме фалити што самъ био на опрезу те самъ ово написао за одбрану одъ свию случаева.“

Нити смерни слуга божій нити О л и м п и я разабраше смисао ови речи; али га Ж е р а р д њ разабере, и кадъ пустинику шапне неколико речи на уво те му разясни стварь, онда уплашени свештеникъ дркѣући дигне руке къ небу, мане своіомъ седомъ главомъ и яко уздане.

Дођу предъ ѿелію; Жерардъ први уђе унутра запали свеће на маломъ олтару па се преправи да буде у место звонара. Отацъ Анзельмъ мораше се усиљавати да сврши венчанъ кое се безъ знаня и вољъ баронове догађало, па се ипакъ чинило да е постало потреба.

Младенци гласно плачући падну одъ узбуђеня и радости едно другомъ у наручя; да е быо баронъ сведокъ тога, онъ бы опростио. Они таки одреде између себе да едно другомъ често шалю писма, а то да чине преко Жерарда; о свршеномъ венчаню да се барону текъ онда яви, кадъ се околности такове покажу да га не треба таяти, па онда да се одъ тога научи и увери: да нѣгово мишлѣнѣ о свету као и нѣгова система о воспитанію у таковой оделѣности одъ света ништа не вреди, и да е нѣгова кѣи само сретнимъ случаемъ дошла у руке заиста честитогъ племића.

Виконтъ излюби свою невесту те тако са тугомъ опростивши се съ нѣомъ крене се на путъ управо у Цирихъ, где се као што е дознао нѣгова регемента налазаше. Нѣга су одавно за мртва држали па су га съ искреномъ тугомъ и оплакали. За то што е ономъ крвавомъ биткомъ кодъ Розентала закло-нію француску войску кадъ е уступала и тимъ іоу велику услугу учиніо, ніе га мимоишло пристойно одликованѣ. У чину свомъ поине се еданъ степенъ више, а украси на прсима дич-

но му се умноже. Наскоро затимъ буде представлѣнъ првомъ конзулу и овай му повери важне послове, ерѣ е Наполеонъ знао ивабрати потребите и честите люде.

Али виконтъ Сенбрие ние ни свога таста заборавио. Онъ у найзгодниемъ часу употреби добру волю и милость конзулову те изради кодъ нѣга да се даду натрагъ добра барону Р а н с о н у, али само тако да се овай мора вратити у Француску. Еданъ улакъ таки позове барона у П а р и з ѣ, кудъ е и виконтъ до мало дана морао доћи. Виконтъ е веѣ знао из едногъ Ж е р а р д о в о г ѣ писма, кое е овай у име лебара писао, и явио му за станѣ О л и м п і и н о, да е као поштевѣ човекъ радио што се венчао съ нѣомъ и начинио венчани уговорѣ.

Кадъ баронъ дође у П а р и з ѣ, нѣга задрже послови кое збогъ добара кое збогъ други измишлѣни узрока те се онъ не врати къ ѣри своіой, коіой е нѣзинѣ мужъ неколико почесни дама и одабрану челядъ био дао. Зато време О л и м п і я роди сина, кога сва околина поздрави као законогъ потомка породице С е н б р і е в е. Башъ тай анѣо олакша наскоро затимъ те се строги баронъ помири са Виконтомъ, и онъ буде ружична свеза подпуне слоге и супружеске пажнѣ и верности.

Една Ландпартия.

(Хумореска-пола истина пола лажъ:)

Я самъ еданъ одъ оне врсте люди којма е мало до тогъ стало; едали е земля округла или четворугласта, и притяжавамъ много више флегме него да би се више одъ едне пуне чаше вина или одъ едно два -- три полюбца каквогъ ђаволастогъ детета поплашио; -- штетае само што немамъ баремъ толики груменчиѣ злата као што е градъ Варадинъ и едно сто ковача кои би сваки данъ до 15 меровахъ дуката сковали да трошимъ -- међутимъ ни то нив околностъ, таква: да ме до оногъ степена очаяваня доведе: да се убиемъ: -- и зато ми е наймилиа она песма: „Стара баба илъ тараба то е свеедно . . .“ па онда. „Начасъ цару све царевоблаго.“

Као што пакъ нема правила безъ изнимка; и као годъ што нема кодъ Н: садскій бирташа ракие безъ шпиритуса и вина безъ воде: тако исто и я самъ био еданпутъ у момъ животу у изванъ флегматично станъ доведен -- и малое фалило, што нисамъ едну кратку хисторию скупо платио. -- Мислио самъ више путъ: да ли би се дала та мала Историја описати? -- И у можѣаномъ сенату мов тикве будо заключено; да се опише: -- зато ко хо-

ће некъ чита, ко неће -- некъ полюби на остави; — . —

Усамлѣнъ седио самъ у моіой собицы мислећи, како бисе дуго трајно време прекратити дало, ерѣ то е истина, да брезѣ Фашанги нема у Новомъ Саду никакве забаве а особито у лето -- изузимаюћи оно мало музике што кадкадѣ у Брукшанцу — кадѣ нема кише свира година 1852. особито у томъ смотренію беше врло несретна ерѣ е кише и онда било кадѣ у календару ние стояло даће бити, тѣ естѣ башѣ у оне дане, кадѣ би требало да музика буде. — А то, кадѣ самъ мислю, и у соби седио — бияше у полета. — Наеданпутѣ отворесе врата собна, и мой приятель Тоша ступи унутра. — „Брате — рече — онѣ, ако имашѣ волю а ти айд самномѣ на село -- у коемѣмо се неделю дана бавити, и то по своі прилици болѣ забавляти него овде -- я садѣ одлазимѣ !

Свако можеси лахко представити да ми е таи предлогѣ милии бую, негѣ да ми е ко петдестѣ форинти обеѣао.

Юшѣ по сата -- и я е' Тошомѣ седавши кодѣ кантара иза Варадина у Аізенбанѣ -- билисмо изѣ ванѣ вике новосадски алваційяхѣ. --

Кадсмо веѣѣ изванѣ прашине варошке возеѣисе крозѣ каменицу слободние дисали --

сетимсе дами нив ни казао мой Тоша кудъ ме води, т. е. у кое село. и коме? зато управимъ на нѣга у томъ смотреню едно кратко питанѣ. --

Онъ ми пакъ іоштъ краће одговори, --

„Кадъ, дођемо тамо гди треба, видићешъ !“

затимъ онъ уђути; и будући да и я при свѣ моіой брблявости нисамъ имао волю да говоримъ нисамъ га хтео далъ ни запиткиватій; еръ у оно време кадъ се е то догодило, имаое онъ као што ми рече много важниі мисли о нѣговоі лепоіки, кою е принуђенъ быо у вароши оставити, него да мени одговара.

“ -- -- --

Прошлисмо Каменицу и ступилисмо на Ирижки друмъ, кои преко дивне Фрушке горе у Иригъ води. -- -- -- На томъ путу кой е врло романтичанъ, то самъ примѣчаніе направіо, да бы по нама коісмо почитателъи Господина Бахуса много болъ было -- кадъ би чверчећи крозъ гору потоци на место воде свиномъ текли, и кадъ би птице на место перяве што певаю, печене по гаевима ходиле. да кадъ кои поштени братъ С „мокрогъ дружства“ онудъ гладанъ и жеданъ прође, да се баръ поштено наеде и напіе, макаръ чаше и вилюшака небило.

Кадъ смо краи Опова манастира прошли, неко ми особито чувство облада невино срце мое, еръ самъ се сетио, они прженихъ пили-

ѣахъ кое самъ прие годину дана у истомъ манастиру певаюћи море патріо, млогая лѣта бо; -- -- -- и оногъ руйногъ винца съ коим самъ чрезъ силну воду осушену већъ душу у весело станъ довео. -- -- --

Дошавши ватимъ у Иригъ, рекне моі прятель нашемъ кочияшу: да сврне у први сокакъ на десно, одунудъ да иде у леви сокакъ, и тамо да кодъ двадесетъ леве куће стане. --

Дакле у Иригу ѣемо да проведемо неделю весели и приятни дана? “ Запитамаъ я. --

„Есть, -- “ одговори Тоша, -- „на шта?“

Морамъ примѣтити дае и мои Тоша рођенъ ирижанинъ, што су можда и моі читатели по нѣговимъ речма: „на шта?“ одма увидити могли . . . Ирижани ово „на шта,“ сваке одине у потребляваю изузимаюћи оно време кад имъ ледъ побие винограде и шљивике“

У овомъ последнѣмъ случаю обичаваю ѣутити као мушице -- -- и сигуранъ самъ, да онда неби ни с' натегачомъ изъ нѣмови грла извукао речи: „на шта!“?

Текъ што смо неколико речи тако говорили, осетимъ дасу кола предъ едномъ маломъ но спретномъ кућицомъ стала То естъ, кола су хтела стати, да се ние мусе логовъ иначе „барна“ названи поплашио, и почео вазирати. -- Сремацъ, нашъ кочияшъ сву в снагу употребити морао, докъ гае зауставио; -- -- бияше томъ приликомъ много путъ: „тамо нѣму!“? О! и когае! “ и. т. д.

Сишавши съ кола уѣмо у куѣу . . .
Дочеканисмо били одъ едне поштене старице,
и одъ едне божанствене девойчице -- кошто
мисе чинило, на најприятни начинъ. . . --

Кадъ е се Тоша съ нѣма излюбю, бу-
дешъ чрезъ нѣга и я представлѣнъ женскимъ.

После многи поклона, и „любимъ руку“ --
и прочая -- іошъ пре него штосмо у куйну
ступили, почнемо разговарати се, — наравно
као обично, о великой вруѣни, о жеги и запари
коя светомъ влада. — и т. д.

Кадсмо веѣъ и то свршили, ступимо у
собу и то крозъ куйну која е са најугоднимъ
мирисомъ одъ карменахлахъ парфимирана
била. — — — У собу дошавши седнемо
на мехке диване, и ясе текъ садъ досетимъ:
да Тоша премъ дае мене баби у оной божан-
ственной женской представю, дае заборавю быо
и нѣнова имена мени представити! тако ни
самъ іошъ знао гдисамъ и како самъ;
-- то меє меѣутимъ мало женирало
као обично: што високе духове ништа не же-
нира. — Јеръ право морамъ казати: да самъ
за бабу и хаю и не хаю, будуѣи ми е при
првомъ погледу на ню пала на паметъ песма:
„Стара баба и лъ тараба то е све
едно.“ Другчие е пакъ било са млаѣомъ
женскомъ, која ми е се тако допала дасамъ ех
а ъ гир то помислю: ах! кадъ би она моя била
и кадъ би неколико хиљада сребрни талирахъ

! гдѣтнучѣ би нѣма

илъ макаръ жутиехъ дуката одъ жежена злата са собомъ мени донела? — — ахъ! ахъ! ондаби непрестано ахъ! — — певао ону песму: „На частъ цару све царево благо!“ Радъ самъ дакле био знати име лепотице, — но на послетку помислимъ: шта ће ми име нѣно? достае да ми се допала, пакъ аусъ!!!? — “

Гладанъ бивши као сопроштенѣмъ курякъ, вечераосамъ за три дротара. — После вечере — као што то кодъ насъ бива — легнемо спавати' и я самъ најлепши санъ саняо: да самъ — : нек' погоди ако ко може — — доста ктому да самъ савъ мокаръ одъ зноя уіутру устао, и чешао леѣа. — Овај данъ у іутру — кадъ е време фруштуку било, я самъ іоштъ по кревету валюшкосе, кадъ на еданпутъ ступи у собу безимена лепотица моя, и са најнѣжнимъ света тономъ запита мене:

„Заръ не мислите фруштуковати? — Сигурносте што лепогъ саняли, кадъ вамъ е жао одъ кревета разтати се? — — Те су речи биле спровоѣене съ еднимъ ѣаволас-тоанѣлскимъ погледомъ! —

„То сте погодили лепото моя — одговоримъ я — Та сваки онај кои васъ еданпутъ види мора преко целогъ живота о вами саняти! і!“ — „Дакле сте о мени саняли? Запита она смешеѣисе и ватимъ продужи — Добро добро, ! алъ зато нисте морали заборавити на фруштукъ! „

„Я не само да нисамъ на Фруштукъ заборавіо; но шта више, іошъ ми е тай санъ већи апетитъ пребавіо — — аль, — —”

„Шта е аль !?” пресече ми речъ она.

„Аль нисамъ добио апетитъ на кафу иль роспратле већъ — — аль елте лепото моя ! да се нећете срдити ако вамъ кажемъ ??? !”

„Штаћете ми казати говорите брзо, еръ моя мати може свашта помислити — што самъ тако дуго у вашој соби !!! ?”

„Дакле чуйте! — — —”

„Слушамъ ! — ”

„Я самъ добио врло великъ апетитъ, на еданъ полюбацъ са ваши лени устница”, И стимъ іој обхватимъ пре него што се е она отети могла — нѣнъ стасъ, кои се е што се виткоће тиче надметао са гранчицомп ливанскогъ кедра, и после краткогъ рата — претиснемъ іој еданъ тако ватренъ полюбацъ на устне нѣне, да су се ове одма у палиле и с' моима сложећисе таково жаркоцмоканъ изъмеђу насъ проузроковале; да самъ се заиста побояо, да се одъ ватре наши полюбаца неће сва соба запалити. — међу тимъ небияше намъ суђено, да дуго продужимо любовну игру нашу, еръ — текъ што смо се у најбольой мери, невино любили, зачуємо изъ куйне гласъ нѣне матере која е викала: Девойко ! гди си ? жури се !!!”

Іошъ еданъ полюбацъ слеђаше — и я морадо лепи пленъ любви мое упустити. . . .

Затимъ се на брзо обучемъ, и поклонивши момъ лицу изразъ најчестнѣе флегмиступимъ у другу собу, у којой е фруштукъ чекао!! —

Тое истина што неки кажу: да човекъ може бити ситъ одъ полубца едне лепе женске; я међу тимъ у колико се стимъ начеломъ залюбљѣникахъ слажемъ — у толико морамъ да истину исповедимъ: еръ да небиаше изнесена два печена пилета съ ленимъ киселимъ краставцима на асталъ, я би край свегъ могъ люблена гладанъ остао; вато мислимъ да неће бити с,горега, ако васъ у той струци смоимъ начелима поближе уознамъ, кое се у следећемъ состои; Я одъ мое стране уменъ бити врло залюбљѣнъ, и врло се радо даемъ одъ женски са полюбцима трактирати; она међутимъ женска — коа са полюбцима заедно и какавъ комадъ печене прасетине и еданъ бокалчићъ одъ едно две — три холбе вина предъ мене изнесе — она ми е стопутъ милиа него она коя би ме нузь полюбце съ чезвечимъ погледима частила, —

Ово мислимъ дае тако сѣйна мисао, као што е сѣйна првобитна мисао М. Д. Рашића о Принцу Пауку и Муви!!!“ —

Ајдмо далъ:

После фруштука, замолиме лепотица моя, даіой едну песму одпевамъ — изъ тогъ узрска сложимъ мой гласъ съ Тошинимъ, и тако изведемо у најлепшемъ дуету едну одъ они

песама, кою су певали Србски војници кадъ су са Нужаномъ изъ Сомбора ретерирали: Но овасе песма недопадне, зато почнемо едну другу песму о Хероизму они матичара певати кои хтедоше, да матица остане у Пешти. или дасе, — — Ухъ башъ ми се овде перо покварило — Опростите што љу вамъ само толико рећи: дае ова песма и одъ бабе съ највећимъ ентузиазмомъ примљена!!! —

Ту самъ после имао прилику мојој лепойки казати: алъ у потаи — да би ме она врло усрећила, — кадъ бы ми еданъ Равдеву дала коіомъ би іој приликомъ сасвимъ засведочити мого, колико ми она и нѣна лепота, насрцу лежи.

Она ми прешапне доста ясно: даће после полдне у виноградъ око полакъ четиръ ићи: Я помислимъ у себи: то толико значи, колико, „ до љи!“

Као што самъ помислио, тако самъ и учиніо. — Осимъ Тоше нико ме ние видіо кадъ самъ отишао, но ни онъ ние знао куда љу и шта љу: ? —

„Дођи брзо натрагъ! рече онъ: — алъ я неимавши волъ одговаратиму — и съ нѣимъ се у разговоръ пустити — похитимъ нузъ брдо Иришко с, таквомъ хитриномъ, као што мой приятель Л. . . . обичае за пунимъ бокаломъ вина машитисе — кадъ е жеданъ. —

У винограду нѣномъ беше една лепа колеба. — У колеби бияше диванъ — и насъ двое седнемо на дивану; после тога диванисмо

се — и после диванисаня — штоно веле — любисмо се; „А после люблѣня штоно кажу — страшно кажу! ерѣ башѣ да докончамо люблѣнѣ и да се вратимо куѣи кадѣ се — врата — одѣ колебе отворе, и неки бркати снажанѣ човекѣ — — — — — намргоѣенѣ ступи унутра; —

И онѣ — т. е. бркати човекѣ имаѣаше едну подебелу батину у руци — и моя лепоика — кою самѣ све до тогѣ окотренуѣа заборавіо питати како іоі е име — падне у несвестѣ. —

На то ме бркати запита“

„Господине косте ви — и шта имате ви са овомѣ женскомѣ посла на овомѣ месту? — каквасу то сообраштенія?“

Я му на то одговоримѣ:

„С' коимѣ правомѣ ви то питате?“

„Онѣ меѣутимѣ дами пристоіно одговори лупиме изненада са дебеломѣ батиномѣ тако іако по леѣи, да самѣ нехотице — што но кажу — повикао: іао моя майко!“ И онѣ подигне батину на ново даме удари — аль тадѣ изтрчивши изѣ колебе т. е. іа, почмемѣ — што но веле — бегати, — — —

„Тое право уврежден е чести еднотгѣ супруга — кои чрезвичайно люби свою жену!“ Повикне онѣ — и настави: „почекаі мало хульо! — — —

Юштѣ те нисамѣ савршено изплатіо! —

„Іа пако добро чувши њгове речи нисамъ ни наймаву ввљу осечао дуже дангубити, — већ упремъ цете убрегъ и станемъ у гору бежати нектевшивсе, до Каменице за уставити! —

За неколико дана са станемъ се у Н: Саду опетъ, съ Тошомъ, кои ми е имао доброту стваръ у кратко разяснити.“

„Оное жена — рече Тоша — оногъ браќалије кои е у Н: Саду на вашару быо, и будући дав имао на друму виноградъ — хтео е нузъ путъ дасе понѣму прође и да види ел' све уреду — и тако наиђе на васъ двоє несретника — “!

„Алъ кажими молимте како е сњоме било; Сръ ню онъ после тога влоставляо — еръ би ми жао било дав се то трефило!?“

„Боже сачувај! рече Тоша — нив онъ одъ они лудоглави мужева, кои свое жене кадъ съ греше на муке распиню — онъ е нъои еръ ю врло любви опростио! —

„Ове речи могъ приятеля, морамъ рећи — дасу ме врло утѣшиле, — я — одто доба нигда више нисамъ добио волю на ландпартие — већ самъ то примѣчание направіо: „дав свугди зло алъ у Иригу најгоре.“ — — —

Ништа манъ нема веће сласти, него за любовъ едне женске, макаръ сто батина примити.—

А м и н њ ! —“

Жанъ Бекріашевићъ.

Мала шала

(Хумореска)

Ово што љу садъ да преповедимъ; догодило се е у Загрбу год. 1846 месеца незнамъ коегъ, доста к' тому: да е о месоеџама било

У одной куџи „месничке улице“ сеџаше у еднџои господской соби на дивану еданъ паръ млади люди, т. е. една женска и еданъ мушки, — — оваи пушеџи добаръ турски дуванъ, она пакъ са штрикераемъ у руци . . .

„Дакле любезна Мацо! ти немислиш иџи на данашњи „Маскенъ балъ?“

„А шта љу тамо? — одговори ова — на никакавъ начинъ у маски иџи немогу, а изъ ложе да гледимъ коекакве лудорие, то би превеџъ дуготрайно било!“

„Добро — рече на то мужъ Госное Маце — кадъ ти неџешъ ви я неџу; меџутимъ ноџъ е дугачка — — леџи е рано; зато љу још прве спаваня да одемъ кодъ нашегъ приятель Драгутина Волца на едну дарокъ партию! — “

„Лепи мои Шишмане! я би волела да останешъ кодъ куџе;“ рече Госноя Маца — но с' такимъ гласомъ, кой е значно: то р-няй се молимте! —

После овогъ краткогъ диалога, остави Шишманъ лулу, и узамши Шеширъ у руке изчезне с' предъ свое любезне Маце. — Кадъ

е на секаку био, онда е текъ упустио се у неке дубоке мисли, — — —

„Морао самъ јој казати и лагати: да идемъ на дарокъ партију, — помисли онъ у себи — сироте жене! како ја мужеви варају!! Ал' отићи морамъ . . . Емма е казала да ће бити на Маскенбалу и да ће се у плави Домино обући, и да ће на прсима имати прешивенъ бели крстъ зато јошъ докъ е раније, морамъ се и ја побринути за маску добру, — жути Домино с' црномъ полу ларфомъ неће ми хрђаво стояти.“

По свршеномъ размишљавању упути се Шимшанъ у одну кућу „Млетачке улице.“ Изъ кое смо за кратки часъ после његовогъ улазка изићи видели одну у жутомъ Домино маскирану особу.

Пре него што ступимо у Партеръ казалишта загребачкогъ — где су се у оно време балови обдржавали, — нужно ће намъ бити, да се вратимо кодъ господне Маце, која е међу тимъ временомъ у пароксизму највећегъ дешперата била — — вальда зато што јој е мужъ на Дарок-партију отишао? — — Охъ не, нив зато, сасвимъ изъ едногъ другогъ узрока: Она е очекивала ово вече писмо одъ едногъ кућевногъ пријатеља кое писмо пакъ никако преспети нив хтело. —

„Шта то мора бити? — — Я самъ му дала на знанъ: да љу на Маскенъ балъ доћи и да љу у плавоу Домино обућена бити с' белимъ крстомъ на преима, — а онъ ми е обећао поручити писмено: да ли ће и онъ битъ у стану присуствовати и у каквомъ одѣлу? Реко е: да ће по листоноши послати писмо. — — Ако ме садъ превари, нигда га више погледати нећу.“ Затимъ повуче за гайтанъ о којемъ е звоно висило. —

Служавка ступи у собу

„Булла! ел' био данасъ овде писмоноша?“

„Врагъ га далъ! рече Булла — а кай е то: писмоноша.“

„Ели ту билъ Брифтрагеръ? разумешме?“
Запита на ново с' највећимъ нестрпљивъмъ госпоња Маца . . .

„А естъ, госпоњ Брифтрагеръ е билъ кодъ наше хиже, и донелъ е енъ листъ!“

„Дай га симо! кади е? —“ запита госпоња

„Тото е! рече Булла — и извади изъ нѣдара своји маснихъ едно мало писамце кое е пре тогъ него што е у нѣне гараве руке доспело — угоднимъ мирисомъ посуто било. —

Едно магновение јошъ — — и госпоња Маца е ове речи читала: „Лепи мой Анђелу! — По договору нашемъ непропуштамъ ти јавити, да љу пунктъ деветъ сати бити на Балѹ обученъ у жути Домино, — са црномъ

полуларфомъ гледай на сваки начинъ да до-
ђешъ! Одъ мужа твогъ се небой — та
мужеви сви, особито у првой години женид-
бе сви обичаваю кратакъ видъ имати. — Да-
насъ намъ се пружа прилика: да доспѣмо дав-
но жуђеномъ цилю уживаня — треба дакле
сва могућа да употребимо. — — „Wahre
Liebe macht alles!“

Твой до гроба

Ватрославъ.

Мой Шишмане! Шишмане!! тети е малко баремъ
жао било, кадъ си наумио преварити твою
жену; — — е ти лепа мацо! хоћелъ и теби
на паметъ пасти твогъ мужа жалити што га
варашъ?? — — Такво е шта данасъ врло у
моди! ? — — —

Доста ктому: госпоя Маца далав себи у
кућу донети потребне хальине, — и по уве-
реню: да се мужъ са дарок-партис пре поно-
ћи кући вратити неће, — упутисе и она сво-
имъ путемъ. —

Морамъ јошъ и то споменути да Ема,
ради кое е Шишманъ на Балъ отишао ние мо-
гла доћи, будући да јој се мужъ ние хтео
никако оно вече да удали одъ куће. . . . А
такођеръ и Ватрославъ, радъ когъ е госпоя
Маца на балъ отишла ние могао доћи, връ муе
дошао Отацъ у походе, башъ у онај ма, кадъ
хтеде на балъ отићи, оца пакъ самогъ оста-

вити ние било могуће, — с' тимъ више што сиромѣ старецъ ние жалио ни новца ни труда да у зимње доба погоди свогъ Сина, кой на 15 миля одъ нѣгъ бияше. —

Партеръ казалишта Загребачкогъ у комъ се обично балови обдржаваю — бияше овомъ приликомъ напунѣнъ с' маскама сваке форме. — Ђдни су играли, други трчкарали, трећи шале збияли и т. д. У ложама такођеръ бияше много света, кой е се с' тимъ забавляю, што е гледао на сва шальвива дѣла, коя е една иль друга несташна маска проводила Оршестеръ кой е увекъ томъ приликомъ на бини имао свое место засвира коло Све маске листомъ ступише у редъ играня између коихъ еданъ плави а еданъ жути доймино, онай с' белимъ крестомъ на прсима, овай с' црномъ полуларвомъ чрезъ добру свою игру свеобшту позорность гледаоца су на себе повукли Кой е ближе до нѣи стаяо и ако е пазио, могао е следећи говоръ ћути изъ међу обадве маске, наравно у преврнутомъ гласу:

„Я самъ већ мислила: да нећешъ доћи —“ рече плава маска оной што беше у жути домино обучена.

„Како си то мислити могла лепи Анђелу? — та за любовь твою отишао би у саму ватру

пакла, а камол' на маскенбалъ!“ одговори жути домино.

„Добро, садъ си ми баръ показао да ме волешъ, као што и я тебе неизмерно любимъ“

„Како си измакла одъ мужа?“ запита жути домино.

„На најлепши начинъ — одговори плава — я самъ му казала да нећу ићи на балъ, онъ пакъ рече да иде кодъ свогъ приятеля Драгутина Волца на дарокъ партию, скоро се сигурно неће до полноћи вратити; зато любовни требало би да оставимо игру и балъ, пакъ да гледимо јошъ докъ е времена, да уживамо сласти любовногъ састанка — еръ е десети сатъ већъ избио“

После ови речи — да е когодъ жутой маски скинуо ларву — могао би опазити да јои е лице часъ бледо часъ румено постаяло — илъ изъ радости ил' изъ когъ другогъ узрока — видить ћемо касније, — доста к' тому: да е жути Домино плавомъ, на нѣгове речи стиснуо руку и после тогъ одма за собомъ повукао. —

„Есилъ дакле одлучио: куда ћемо ићи?“ Запита плава.

„Есамъ — одговори жута — ићи ћемо кодъ цара Аустрискогъ “ на еданъ пунгъ. —“

Затимъ се обе маске изъ партера казалишногъ удалъ, и седавши у еданъ фиакеръ, буду чрезъ исти одведене до поменуте гостионице, у којој су после узели себи едну

собу — гди су одлучили свой пунишъ пити и удалѣни одъ жубора светскогъ забавлятисе. —

Соба у кою су ступили била е една одъ найспремни соба гостионице. И будући су и наше маске добре волѣ биле, тако несумњамъ да су се добро забавляле

Кадъ су накъ изашле, запита плава маска жуту:

„Ал' кажими молимте зашто се ниси тео демаскирати предамномъ?“

„Зато, и само изъ тога узрова, као што самъ ти већъ казао, што одъ некогъ времена чиръ на левомъ образу имамъ, кои ме врло ружи, накъ ти се можда неби допао био!“

„Па добро, — рече наново плава маска — ми смо се при свему томъ по n plus ultra забавляли. —“

„Ахъ! забава биаше божанствена! — само ако ти јошъ мужъ ние кући дошао“

„Сигурно да јошъ ние дошао; — Онъ нигда прие дванаестъ сати недолази са дарок-партије. —“

„Ако е тако, онда љу те управо до собе допратити, текъ е $1\frac{1}{4}$ на 12 сати, — до пол дванаестъ могу брезъ опасности кодъ тебе седити.“

„Драго ће ми бити“

Кола на којима су се наше маске возиле, стану предъ кућомъ Господина Шишмана —

Оба лица ступе у двориште, а одавде у собу. . . Дошавши унутра — седну едно край другогъ, и после неколико речи говора, замоли на ново Госпою Маца, еръ она беше плава маска — жутогъ Доміна да се демаскира.

„Већъ кадъ тако желишъ, дакле нек буде,“ рече жути Домино — и скине ларву съ лица! — —

Ал' ко би био у станю описати сад' чувства и мисли Госпоје Маце, која е изгледала као да е изъ ведра неба громъ ударио предъ нѣнимъ носомъ — — еръ

Жути Домино не биаше нико други, него Господинъ Шишманъ *in persona et patiga*. . . . ! —

Колика превара! — Сирота Маца!! Она мисляше да е се са своимъ любавникомъ Ватрославомъ забавляла — а гле, кадъ се Домино демаскирао, оно нѣзинъ законити мужъ стои предъ нѣномъ, комъ е она предъ олтаромъ и лицемъ Бога, са заклетвомъ потврѣну верность обећала! — Да смо весели!! —

Као што реко — она бияше у овај мах врло смућена Лице е нѣно било часъ бледо као магнезиа, часъ зелено као коприва, часъ плаво као плава штирка, часъ црвено као шипакъ у зиму.

Она, после како е два три погледа на Шишмана бацила — паде у несвестъ као што то обично кодъ многи женски у таквомъ случаю бива. . . . Но Шишманъ видећи Мацу

свою онесвесѣну, боећи се да она неби умр-
ла, — (еръ истину морамо рећи Шишманъ ю
е ипакъ колико толико волео) овако іоу у уво
прешапане :

„Устани, ахъ дођи к' себи небеска Ма-
цо! та то е само М а л а Ш а л а била; — —
Ахъ молимте Мацо — любезна, сребрна и
златна Мацо! устани, ахъ осветисте, дођи к'
себи! — ради после штогодъ ти е воля — —
само немој умрети; еръ ко ће ми онда дуг-
мета на кошуље и чакшире прешивати ако ти
умрешъ — — — пробудисе молимте!“

Ове су речи наравно с' многостручно-
звечећимъ полюбцима праћене биле. . . .

* * *

После три окотренућа Маца дође к' се-
би. . . . Ал' се одма с'богъ главоболъ извали
у креветъ, и са речма: „Ахъ то биаше б о -
ж а н с т в е н а м а л а ш а л а.“ и заспи. —

* * *

Ако е се коме одъ мои читателя ова
повѣсть у толико допала, да е край нѣ за-
дремао — — онда му желимъ изъ срца: ла-
ку ноћъ! „Слуга самъ!!!“

Прва Любавъ.

(Хумореска, одъ Жана Бекриашевића.)

У Новомъ Саду у по бѣла дана мртва
тишина влада. — — — Све е мирно у ве-

ликой вароши, све као да е изумрло
Само еданъ мали Алваџа са дрвенимъ ор-
манчиѣмъ на леѣи ода крозъ „Рузмарин со-
какъ“ и са срцецепаюѣимъ меланхоличкимъ
гласомъ непрестано виче: „Алве ! Алве !“

Овај исти алваџа е врло лепъ младе-
нацъ — само да му ние малешанъ носъ на
форму кифле искривлѣнъ био, и да ние имао
уши клопаве; — и био би јошъ лепши само
да ние на едно око ѣоравъ, на едно уво глувъ
а на одну ногу шепавъ био, и да му нису
два предня зуба у горнѣмъ реду фалила. — —

Онъ е се звао Викторъ

А зашто тај алваџа башъ у овај махъ
у „розмарин сокаку“ виче: „алве“? — Зато,
што е чрезъ Амора такнутъ био стрелѣицомъ
любави горуѣе Ахъ ! ахъ !!

Предметъ нѣгове любави, нѣгове прве
любави, нѣгове најватрение алваџиѣске любави
биаше една мала кестенярка, која е садъ —
будуѣи е веѣъ зима настала — одъ прави-
тельства кестенярскогъ пеизионирана, и буду-
ѣи се у зиму кестени непродаю, као кинцма-
дла у одной куѣи рузмаринскогъ сокака нао-
дила се Нѣно име биаше Елвира, — —
ахъ ! за то су јој име млоге новосадске фрай-
ле завидиле. — Лепота нѣна неѣа се перомъ
описати, — слеѣѣи портре — когъ ѣу се у-
судити с' моимъ слабимъ перомъ начертати —
само е мртва сенка божанствене лепоте нѣне :

НАСТАВА ЗА ПИСАЊЕ

Косе е имала кратке ала Титусъ, и заршене као кучине, — чело њој биаше едан-цолъ широко, — очи као у гусенице, носъ маленъ као бобъ, — устанца њна су се протезала одъ едногъ ува до другогъ, зуби нису били бивели као два низа бисера, при свемъ томъ нису башъ ни црњи били одъ црногъ шећера, — руке е имала малене и дугачке на форму юргета, — кожа лица њногъ биаше као препржени кордованъ и т. д.

И Елвира е смртно залюбљена у алвацию Виктора, ал' му неће да каже, еръ га е у на-мъри секирати И секирала га е дуго, докъ му на последку ние дала рандеву на ед-ной гомили љубрета, кое у рузмарин сокаку јошъ одъ пре револуцие стои*)

Даклемъ Викторъ е вато ходао онудъ

„Ахъ само еданъ полюбацъ да ми е с њни корални устница! — говораше онъ у себи — пакъ самъ онда најсретни алвациа у целомъ Войводству и тамешкомъ Банату Ахъ! любезна Елвиро, да ти знадешъ како твой Викторъ уздише за тобомъ — — да видишъ сузе любовне кое му изъ едногъ ок-ца преко изкривљеногъ носа у полкашриту машираю! ахъ само да њ видишъ Елвиро, ти

*) Неки данъ е „Рузмарин сокакъ“ очишћен одъ љубрета; — фала Богу!

би ми се смиловала, и усрећила би ме са любовю твојомъ !“

„Ахъ Викторъ !“ — вачу се садъ наеданпутъ крозъ тарабу — „Ахъ Викторъ — сунце мое, Викторе амору мой !“

„Ахъ Елвиро ! небо мое ! одговори алваца, ерѣ е Елвира иза тарабе била — — „Оди Елвиро на преи мое юначке, ахъ оди ! да нам се у међусобнимъ полюбцима отворе капије седмогъ рая ! Оди ! оди !“

„Ево ме !“ рече Елвира, и с еднимъ скокомъ преко тарабе — загрли Викторѧ !

Кое садъ сретни био, него ова два анђела ! они су приличили Амору и Психи. — —

После многогъ любљѣня и грљѣня — запеваю следећи дуетъ изъ Опере „любавъ и влоба“

Е л в: Пламенъ срца тог' чистога

Ахъ нема нема края —

Ясни жаръ си ти одъ Бога

Кои увекъ трая —

До вѣка си мой

Ахъ Виктору ой ;

Викт. До вѣка си моя

Ахъ Елвиро ой ! и т. д.“

затимъ зевне Викторъ и Елвира стане зевати, и после едногъ жаркогъ полюбца — зевну обое на ново и растану се. . . .

О ! сретногъ алвацие !! О ! да сретне кестенярке !! — —

Колико има господски младића у Н.Саду,
кои нису нигда у станю себи такову Елвиру
стећи, а радо би ю стекли — само да мо-
гу коршамстер динер!

Любавъ и Дешперация.*)

(Из Мемоара едногъ залюблѣногъ)

с' Немецкогъ.

Tandem Aliquando! ушао самъ у трагъ той
лепоти небеской, -- коя ме е -- одъ како самъ
ю први путъ на южномъ шеталишту видю --
сасвимъ чаромъ свое лепоте заслепила. --
Изнашао самъ домъ Богинѣ мое, о коіой:

И кадъ бдиемъ и кадъ спавамъ

Увекъ санямъ.

Божествена дражестъ! коя іой лепоту
іошт' увеличава с' мешана с' нѣжночезнећимъ
погледомъ плавогъ ока нѣногъ учини: да самъ
трипутъ изаstopце у несвестъ пао -- Златни
прамъ коса нѣни -- в'рху коегъ поставлѣни
стое одъ цвећа первоіой -- Струкъ Силвфидски
-- -- и іошъ къ тому кѣи Правитльственогъ
вѣѣника! -- Стои у горной Илици. -- Хахъ!
морамъ тражити други квартиръ -- морамъ

(* Сценирано у Загребу. —

гледати нъой vis -- á -- vis да едну собу у
наямъ узмемъ.

* *
*

Већъ ево трећа неделя настае, одъ како
самъ у моемъ новомъ станишту — Една соба
с' кабинетомъ, у првомъ кату, елегантъ меб-
лирана за 15 фр. сребра на месецъ брезъ по-
слуге — сваки ю данъ видимъ на прозору —
Она се чини као да ме невиди — Ђаволче
мало! ко баяги ніе іой стало до мене. По чи-
тавъ сатъ стоимъ с' упртимъ у ню очима —
релацие спаваю — президентъ ме в већъ три-
путъ опоменуо да будемъ прилѣжніи — —
Ни еданъ погледъ іошъ ніе бацила на ме, —
ни с' еднимъ знакомъ позорливости ме ніе
іошъ удостоила — — мора другчие бити —
више немогу да одржимъ! —

* *
*

Проклети онай Лайтнантъ! сваки га данъ
видимъ предъ вечеръ у кућу унилазити. Я
нећу мою срећу с' никимъ да делимъ; —
самъ хоћу да владамъ у држави срца нѣногъ!
Aut Caesar aut nihil!! —

* *
*

Ти ме видишъ и нећеш да познашъ —

Ахъ небеска красото! —

Ти не поняшъ чувства — — —

Громъ и пако! заштъ да садъ висамъ пѣ-
сникъ . . . заштъ да немамъ умъ Динка Ра-
ньине! ?? — Гвоздена судбина! заштъ да
я неумемъ песме правити? — Морамъ пѣсни-

комъ постатъ на макаръ ме сто форинти сребра коштало -- -- Дођавола са сувопарнимъ Актима !!! --

* * *

Слава слава! први е коракъ учинѣнъ, -- --
У Дворани самъ на игранки съ нѣомъ био,
Полку Валцеръ -- Котилонъ и Ко . . е нѣомъ
играо, -- машлю и цвѣтакъ еданъ одъ нѣ
добіо -- двапутъ іой руку стиснуо -- -- --
найсретни самъ човекъ! -- Она се зове Ми-
лена -- божествено име, сасвимъ за мене
створено! — Силоанъ и Милена! Преизрядно.
Почетакъ е што може битъ болъи — сврше-
такъ мора битъ валянъ — — Садъ само од-
важность Audaces fortuna juvat! Котва
е повучена — платна разапета, en vogue la
galère! Сутра љу да идемъ у визиту! —

* * *

Помозъ боже! Све болъи болъ све ближе
найвишемъ степену среће! Лайтнантъ се са
старцемъ само забавля — е нѣимъ увекъ
игра Шаха; -- съ Миленомъ нема ништа да
заповеда! -- Ахъ како ме е приятельски --
любезно -- лепо предусрела кадъ самъ са
боязливошћу едногъ таблабирѡа пунъ стра-
хопочитанія являюћи се -- предо служавки
мой палетотъ неимаюћи времена ни сакопчати
Гласѣ рукавице кое су ме 48 кр. ср. стале!
-- како ме е красно стараць приміо! како се
лепо самномъ обходіо. Истина Богъ! -- мали
реакционеръ, алъ иначе врло любезанъ прія-

танъ и нобелъ човекъ Кажу люди да
има много дуговахъ, ал' то се мене ништа
нетиче; — Шта ме е брига за нѣгове дугове
— я небу да се с' кредиторима нѣговогъ ви-
сокородногъ господства венчамъ; — — —

Красна шетня кою смо заедно провели .
. Кодъ св. Касавериа капеле бисмо — Ле-
пота нѣногъ лица и стаса превосходила е
све ине лепоте ков су се около нѣ десиле
. Небесно — лоповски погледъ нѣнъ у-
краде ми срце изъ нѣдарахъ. — — —

Кокетна ѣудливостъ чини ю неизмерно
викантъ Све е на нѣой нѣжно и угод-
но Найвеѣа сѣйностъ у одѣлу — укусь
у тоалети У обхоѣеню нека смиела
сигурностъ И увекъ я, и само я с' ко-
имъ е се непрестано занимала и забавляла . . .
. Сумня е сва изчезла изъ срца моегъ;
Она ме любви — више двоумити несмемъ"! — — —

Она е моя! То е садржай свега о-
ногъ — што самъ у станю чувствовати и
изразити *Моя!* *Моя!!* — — —

Ко би икадъ помислити могао, да бу тако
лашко постати победителѣмъ срца, любви и
душе нѣне !??? — Милена, моя любезно —
сребрно — влатно — слатка Милена, разумела ме

в приє — него што су ми речи: „я те любимъ“ преко стрме калдрме езика могъ прећи у станю биле. — Безъ едне речи — безъ едного найманѣгъ знака тайности, безъ заклетве любовне — — еданъ дубоко-дугачки, нѣжно — медени, ватрено — жарки полюбаць учини: да смо до гроба нераздѣлими А отаць нѣзинъ с' каквимъ ме е поверенѣмъ, с' каквомъ изкреношћу и любовю предусрето! Хахъ я самъ найблаженіи човекъ овогъ широко — узкогъ, дугачко — краткогъ землѣ — округа!!

Моя Милена ми сваки данъ милия бива. — Та невиность, та простосердачность у захтеваню. Ако башъ нѣзина захтеваня мое новчане силе и прелазе, ако не башъ и у забуну кадъ кадъ доведу — нешкоди ништа! временомъ ће се већъ она онако преучити моіой методи као што я захтевамъ. — — —

Данасъ е текъ осми данъ овогъ месеца — у цепу ни паре! — плату кою самъ за наступаюћи месецъ напредъ примио издао самъ до крайцаре само да нѣой у свачемъ угодимъ край тогъ іошъ ми треба узети данасъ ложу у казалишту — кола тамо и натрагъ платити, — кулунціи на 50 фр. ср. у име куплѣни драгоцѣности дати, — слугу платити — и. т. д. и. т. д. Кудъ ћу dospети, самъ

незнамъ, — свемогући Боже! буди у помоћи
сретно несретномъ љубавнику!! — — —

Юче смо се први путъ свадили — Она
бијаше дражестна у срдости својој — —
Боже мили! јоштъ би само требало да јој буде
познатъ узрокъ јучерашњѣ небрижљивости мое!
— — Замерит' јој нетреба кадъ се помисли: да
самъ заборавио донети јој улазне цедулѣ ка-
лалишне — кое јој е после Лайтнантѣ наба-
вио — она подпуно право има што се срди
. Како е с' Лайтнантомъ яко кокетира-
ла! Она е мислила да ме с' оружјемъ љубо-
морства побѣди; но ја самъ притомъ миранъ
— познавајући такове маневере. —

Јоштъ ни една речъ за мене! Све едначо
само Лайтнантѣ?! Бре доћи ће она мени:

„Дочекаће Маца

На потоку врабца,“

Што дуже времена трае срдитостъ и то-
боже зла воля — с' тимъ ће слађе да буде
помирѣнѣ. . . .

Шта?? — Шта наопако!?! — Лайтнантѣ
чуемъ да е одъ свое Тетке наслѣдио 80,006
талирахъ! Шта? да неће онъ можда — —
Ахъ то неможе бити. . . . Лудорія, детинярия
— хоћу одма да се известимъ. . . .

Истина е! Све е пропало -- Све изгуб-
лъно!! -- Мене чрезъ штифелпуцера отчи-
ногъ изтерати, -- ни у собу непустити! Дакле
ипакъ Лайтнантъ!? -- Хахъ прегорети немо-
гу -- преживити нећу! -- -- Да садъ имамъ
бодержъ край себе -- -- еданъ пиштоль, --
-- за 2 крайцаре барута и една кугла пакъ
е свему край, -- -- овамо с' оружѣмъ . . .
с' богомъ свету, с' богомъ незаборавима Милено
!! -- Тако е добро -- пиштоль напунѣнъ,
іонъ еданъ хипъ, и -- -- и -- -- -- -- брига
ме е, а шта би се я убио? та она то не
васлужила!!! --

Панъ Дайчовекъ! еданъ халбсайтль овамо!
Да живи Силоанъ!! --

ПЕСМЕ.

Смрти Чичиной.

Юнакъ

Сивъ е Србства соко,

Там' почива

Онъ у гробу мрачну;

Ал' потомство гла му злику зрачну

У дѣлима нѣмъ текъ чинѣнима!

— С. Милутиновићъ.

Чиче неста! оногъ дивногъ бора

Што-й изъ србске изникао ране,

Па са оногъ србскогъ рукотвора*)

На Србинство раширио гране,

Нанъ да не да громовной олуи

Да му страшномъ, смртномъ укомъ зуи.

Чиче неста! грозногъ страа врага

Што-й потез'о на Србина стреле,

Да га лиши оногъ сладкогъ блага

Што с' мишице предака му стекле;

Ал' му с' ядна заледила рука,

Брѣ му Чича зада триста мука.

Чиче неста! оне србске дике

Кою знаде одъ Аустрие царе,

*) Са Ярка.

Па и друге све цареве слике :
Бенерале па и Фелдмаршале,
Па питаю : како силе оле
Чича сатре безъ войничке школе.

Чиче неста ! та дивногъ юнака,
Ког' мишици Европа се диви —
Диви с' одъ куд нѣму снага така,
Не зна тужна да-й то соко сиви,
Србске майке чвреть и веранъ синакъ,
Та Душановъ и Борѣевъ потомакъ.

Чиче неста ! о, да тешка јада !
Оне силне, оне чврете груди —
Црна, злобна сада смртъ савлада
Противъ кои залудъ беу труди —

Клети труди силени врагова
И нѣгови муња и громава.

Чиче неста ! плач'те србске виле,
Брѣ онъ згибе у туѣинству ладномъ,
А безъ неге свое майке миле —
Србске неге — у станю чемерномъ ?

Юнакъ згибе безъ подпоре сваке —
О да судбе за Србство онаке !

Чиче неста ! една майка цвили
Србска майка а за свсимъ чедомъ,
Виче сина па у тузи вели :

Где си сине да надъ мојомъ бедомъ
Брижно лебдишъ кано и доселе,
И одъ вражъ да ме бранишъ силе ?

Чиче неста! али Србчадъ кличе:

„Ветаръ дува, Чича топомъ грува,“

Па ти она вако майци виче:

Не яд' майко наша т' миш'ца чува,

Брѣ Чичина научи насъ снага

Како валя уништити врага.

Чиче неста! ал' оста му слава

Кою време нигда збрисат' неће,

Нит' ће врашки плетака поплава

Поломити игда нѣойзи цвеће;

Онъ ће навекъ блистат' роду своме

На дивоту свету широкоме.

Чиче неста! али бриши сузе,

О, Србине! и више не тужи,

Што ти судба твогъ юнака узе,

Но с нѣговимъ ти споменомъ здружи

Свое силе, па му следуй трагу,

Брѣ ћешъ тако наудити врагу!

Чиче неста! а ви о юнаци

Што ст' у славу Србства изгинули,

Србске беде и славе сведоци,

Србске славе венци неувели,

Прим'те себи и овога друга —

Прим'те нѣга у станъ свога круга!

Ст. II.

Байроновъ

Чилдъ Харолдъ.

Прими, с Богомъ! моя домовино!
Са таласи лица мркобледа;
Ноћникъ ветаръ дува, море урла силно,
Волна лађу удара безъ вреда.
Ми слѣдимо сунце са небеса,
Како с' скрива пуно свог' уреса:
Айде сунце светлу скривай моћъ,
Домовино моя — л а к у н о њ њ!

Брзо сунце дићиће се горе,
Светлостъ дана донети намъ нову.
Облак', волни, речи мое зборе:
Сретно! здраво! — ал' не родномъ крову
Пусть е сада мой домъ негда мили,
Нема друга кои су му били,
Дивљи коровъ ући тамо крати,
Псето мое урличе на врати.

Сапутниче, незакосняй, оди!
Та, шта плачешъ као дете мало?
Шта л' те страши на той дивљой води,
Ветаръ, шта л' е ужас' ти зададо?
Утри сузу с' твога лица глатка,
Лађа наша брза е и яка;
Да неб' тако ни найбржи соко
Мог'о летит' у гнѣздо високо.

„Нека ветра, нек' се волна пени,
Я се ветра и мора небоимъ,

Ал' нечуди с' приятелю мени,
Што я овде съ тешкомъ бригомъ стоимъ.
Я остави могъ оца роѣна,
Майка м' оста срца зяѣна,
Я одъ свои већь немамъ никога,
Осимъ тебе — и вишиѣга Бога.

„Мой е отаць благосовъ ми дао,
Нит' е тако башъ тужио здраво,
Али майци моіой беше жао,
Оћу л' нбойзи поврнут' се з д р а в о.“
Доста, доста, драго дете мое!
Теб' плаканъ добро стои твоє,
Кадъ би м' било чисто срце тако,
Очи мое плакале би лако.

Мати моя, би одъ добра рода,
Па е мене грдећ', говорила:
Твой е животъ, срамъ и вечна шкода
Нашемъ роду — ахъ што самъ т' родила!
Я имадо сестру едну прие,
Коя мож' бит' често сузе лие,
Давно лица невиди іой млада,
А Богъ знаде оћу л' више када!

Оди — шта те бледимъ тако чини?
Оди, брате драги и честити!
Ратъ страши л' те што Русъ води силни,
Ил' одъ ветра моро с' побледити? —
„Шта, за животъ и за тело мое,
Мислишь бринемъ с', — туѣа слабостъ то е,
Но на мою кадъ помислимъ драгу,
Срце сузам' већу дода снагу,

„Жена, деца, живе ми на мору,
Близу твога великога двора,
Па кадъ майци: где ѿ оцацъ прозбору?
Каква да имъ даде одговора?“ —
Доста, доста, добри приятелю,
Тугу твою, поштуемъ и болю,
Али я самъ друге мало ѿуди,
Боя, с' смѣхомъ о тимъ стварма суди.
Ко потоку да суза веруе,
Проливленомъ одъ драге, и жене,
Други драги, брзо осушуе,
Сузе оне за првимъ ливене.
То м' што немамъ радости нееди,
Нит' ми лице одъ пропасти бледи,
Болъ и туга найвећа ме тиште,
Мое сузе што нико неиште.
Я у свету самацъ стоимъ сада,
На широкомъ мору безмерноме,
Срце мое, да за другимъ яда?
Замномъ бриге кадъ ние никоме?
Мой пасъ оста заманъ урлаюћи,
Брѣ му леба туђа рука дае.
Богъ зна кадгодъ ако с' вратимъ кући,
Мож' бит' онъ ће на ме да залае.
Мислимъ срце весели ће мое
Та промена, коя смртне блажи,
Мой духъ сећа с' садъ младости свое
Старе друге оће да потражи,
Брѣ я часа неймадо никада'

Безъ зла, туге, еденя и гада,
Кадгодъ мож' бит' у наручя вашии,
Дѣве миле, — ил' при пуной чаши,
С' тобомъ лађо, лако ћу пловити
Крозъ таласе сланогорке пене;
Нити маримъ, кудъ ћеншъ ме носити,
Сам' одъ дома носи далекъ мене,
Добродошле ви воде безъ броя,
А пловидба кадъ се сврши моя,
Лугъ, пустињо, буд'те у помоћъ,
Родна земљо — навекъ л а к у н о њ њ !

Превео Аца Пт.

На Инещъ.

Не, не смеси с' на суморно чело,
Јо мени; весо бит' немогу;
Богъ некъ стара с', твое невесело
Или плачно да nebude кадгодъ.

Што ме питашъ за ћутеће яде
Кой у срцу млађаноме гору?
Кад утѣху немош' дат' ми саде
Зато заманъ да ти се отвору!

Ние любовъ, нити мрзость света,
Нити чести изгубљене срамъ,
Што ме труе, што живити смета,
Бѣгству пригна те садъ стоимъ самъ.

Гадъ изъ свега што пред-а ме стане
Раѣа ми се, и срце ми дражи,
Невесели м' лепота безъ мане,
Бдва да ме твой погледъ разблажи.

То е мрачне ахъ празности гроза,
Што отровомъ прси ми разжиже,
Коя у гробъ несме гледат' смело,
А у свету нема мира више.

Сезизгнаню ко избеѣи може?
Дальной мене то управля зони,
Ал' ме гони и свуда ме стиже,
Ракъ живота — та мисли, демони!

Пите сладость, ви люди остали!
Жив'те — морамъ гледат' васъ с' презренѣмъ;
Снове сладке ви навекъ имали,
Ал' не ко я, с' васкрснуѣа мненѣмъ!

Я самъ блудеѣ' путникъ безъ покоя,
Кой са клетвомъ прошлость благосиля;
Той утѣха, знамъ, едина моя,
Удесъ познамъ, кои на ме ция.

Тай кои е? некъ ти питат' брани
Сажалѣнѣ, — кое т' срце храни;
Да, смеши се — ал' се чувай како
Мога срца да невидишѣ нако. —

Аца П ѣз.

Я и светъ.

Мене грде, мене куде,
На ме вичу многе луде,
Многи опетъ замке клете
Справляю ми изъ освете.

Ал се зато смеемъ я,
Што светъ мори брига та!*)

Што я пиємъ, што я певамъ:
И безяке што изсмевамъ,
Што свимъ страстма моимъ годимъ'
И одъ ноћи дане водимъ.

Што неласкамъ, што нелажемъ,
И са светомъ што с' неслажемъ
У ономе: бдно збори
А друкчие деломъ твори!

Я што мислимъ, то и зборимъ,
А што зборимъ, деломъ творимъ:
Па у крепко срце мое,
Отворени пути стое!

Я одъ лава лисъ небивамъ;
Одъ олуе редко с' скривамъ;
Отворено: пиємъ, певамъ
Любимъ, мрзимъ, на све севамъ.

*) Ова два последня стиха иду нузъ свршетакъ сваке строфе.

Па гле! зато мене куде,
Зато вичу на ме луде,
Млоги грде; млоги псују,
И гадно ме олају.

Я кадъ чуемъ, томъ се чудимъ:
Па ко изъ сна кадъ се будимъ,
Проговарамъ: илъ е Рума,
Ил' я с' мога сишо ума?

Брѣ кадъ весо певамъ, ниѣмъ,
Кадъ са дружбомъ песме виѣмъ:
Осимъ сладкы' съ чашомъ рада,
На умъ друго м' тадъ непада!

Ал' ко свету да угоди?
Кадъ страсть свакогъ друга води!
Мен' е дано: певат', пити,
Бекрияти и любити!!

И у томе моме рају,
За ме сласти све цветаю.
Па и зато с' на ме ерде,
Мене, мое песме грде!

Ал' светъ нека некъ ме куди,
Нек' о мени свашта суди.
Я самъ месецъ, кои мало хае:
Што нанъ псето изъ долине лае!

У Руми 10 Фебр. 1854.

Ада Шт. њъ.

Песма Зорици.

Да твоє устнице
О лепа Зорице,
Мртваца дарну
Любави дану
Васкрсо би.

Да твоє очице
О нѣжна Зорице,
Погледе у клонуть
И цветъ увенуть, —
На ново б' цвао.

Да твоє ручице
О красна Зорице,
Загрле каменъ —
И онъ би пламенъ
Осетио.

Ал' мене жива,
Што каменъ нисамъ
Ни увенут' цветъ, —
Неможешъ више
Повратит' Зорице
У любви светъ!

Л. П. Н вићъ.

Одкудъ се сунце раѣа ?

У таласи синя мора
Умива се руйна Зора;
Умивена, ведра, чиста
Како сия ! како блиста ! —
А одъ мора амо ближе
Зелена се гора диже, —
Бе се гора моремъ дели
Висока се кула бѣли,
Подъ небо се врѣомъ вие,
У свемъ нѣдру бисеръ крие,
Суво злато, ружу байну,
Та девойку звезду сѣйну, —
Те лепоте — што но веле:
Коіомъ би се виле беле
Юшъ веѣма понеле — — —
Речима се реѣи неѣа —
За чудо се преповеѣа.
Любки птица бройна ята,
Славуй птица умилята
Пре нег' свану бела зора
Лете кули край прозора,
Часъ су доле на граништу
Нешто моле нешто ишту,
Песма тече, песма с' ори
Ал' су очи на прозори.
Што у цвеѣу сласти бира
Садъ на прозоръ лептиръ вири,
А на крили одъ зефира
Ружични се мирисъ шири —

Ал' одъ куле далъ неће
Већъ застирку бѣлу ния.
Главу диже само цвеће
Ка извору чаролиа.
А како е мени било
Доле седећ' на камену
Кадъ е и каменъ осећао
Чудну сладость нечувену! — —

Руйна зора ватромъ гори,
Ал' онамо пази сада —
Што застирка доле пада
Беле куле на прозори ??

Пое птице „оди ! оди !“

Где ! с' истока зора зори
А оданде сунце с' роди.

Стаде ято

Умилято —

Ветаръ с' чува

Да недува —

Жуборъ неста —

Ромонъ преста —

Цветъ ни дише

Ни мирише,

Главу клони

Сузе рони —

Сташе песме

Славуй несме,

Неумие

Да излив
Са лепоте,
Са дивоте
Осећаня тешка своя
Престан' и ти песмо моя. —

И. Јоановићъ.

Станки.

Некъ вилаетъ око мене,
Некъ се у пламъ савъ претвори!
Некъ ме страшна моћ одъ смрти
У вѣчнн гробъ обори —
Тиранству љу я се смрти
Увѣкъ смѣло противити;
Еръ лепота знамъ да твоя
Мртвог' ће ме пробудити! . . .

М. Иванъ Маршо.

Усамљена.

(По немајкомъ)

Я самъ сама а све ми мутни
У жалость се душа погружава,

Само што се тамни облакъ вие
Край самоће мое пролазећи.

По воздуху ви путници неми,
Тако с' жалбомъ глед'те мутно амо —
С' дома краемъ есте л' се разстали
Са сестринскимъ изворима тужно?

Ел' васъ зрачакъ любно, и сунце
Озарило лепо румениломъ?
А садъ васъ е гле изневерило,
Те самцати бродите висиномъ.

Ал' да м' може бити као вама —
Ваши яди скоро ће престати —
Еръ ви ћете проплакат' сузама,
Бурно плакат' пакъ васъ и нестати.

Србкиня М. С..... вићъ.

Песма изъ далъине.

Одъ истока зора блиста
Зора ова, зора чиста
И у миломъ блиста краю
Кога очи негледаю.

Дивно ли е сада тамо:
(Да самъ и я срећа камо!)

Зелени се яворъ, ела
И топола с' линомъ бѣла.

Дивно с' горе у висъ дижу
Сводъ да неба мислимъ држу;
Поточићи у подножю
Крозъ каменъ тихо врую.

Гласъ ютренњи ори с' звона
До божиѣгъ смърно трона,
Слушаоца душа лети
Онъ се моли — Богъ ће чути. —

Пакъ крозъ шарно полѣмъ цвеће
Пастиръ бѣло стадо креће,
Свиранъ му фруле зун
Те одзивомъ полѣ уи.

Ратаръ с' журно плуга лата
Ручконоша полѣмъ хита,
А изъ бѣлогъ грла пева
Те юнаке коихъ нема —

Ал' по грудви хода землѣ
Њиномъ крвлю орошене,
Крозъ слободѣ ходи цвеће
Надъ гробомъ имъ што изниче.

Тамо, тамо я би сада! —
Тамо ми е душа рада!! . . .
Дали ћешъ ме кадъ и скоро
Тамо наћи плава зоро?? —

Србкиня М. С вићъ.

Знаци неба.

Шта е оно што ме буди,
У по ноћи не да спати —
Нешто желе пуне груди
Ал' се мис'о залудъ труди
Желю незна разабрати.
Обиш'о би страну сваку
Ал' довольства срцу ние —
Срце скаче, срце бие, —
У поноћи густомъ мраку
Вараю га чаролие.
Онда очи горе оду
Ка плавоме неба своду:
Да и де небо лека кажи,
Добро небо боль ублажи! — “

Бистро око знаке вреба,
И увреба — — —
Сад' се сунце узколеба
Брѣ заиста знакъ е с' неба:
Да и мени драге треба —
У ви сини кадъ поезди
Бдна звезда другой звезди. —

И. Јоановићъ.

Санъ

Саняо самъ лепи санакъ
У средъ горе — средъ зелене,
Да си с' твоимъ ручицама
Обгрлила душо мене —

И разкошномъ у загрлю
Кадъ самъ твое боравио,
Да самъ онда непрестано
Я одъ тебе люблѣнъ био.

Красанъ санакъ то биаше,
Штета дуго што не трая
Край таквогъ би санка увекъ
Презирао сласти рая

М. Иванъ Маршо.

Иде Мома

Иде мома милена,
— Кратка ѝ сукня свилена,
Низка трава зелена,
Довиде се колѣна

Яо Бого, муке луте!

Бежи селе!! стигнућу те!!! —

И. Јоановићъ.

Жена надъ мртвинь мужемъ.

За живота твoга Коста !
Пролила самъ суза доста, —
Сад опрости што неоста
Да т' оплачемъ груди ледне
У момъ оку сузе едне . . .

І. Іoановићъ.

Духъ човека . . .

Кои лене одъ дѣвице —
Ние нигда люблѣнъ био,
Кои нигда ние дѣву
Ватромъ срца загрило;

Такавъ човекъ ние человекъ
Духа нема тай у глави;
Ерѣ духъ прави произтиче
Само жарке изъ любви ! —

М. Иванъ Маршо.

Опомена.

Зажелит' ѣшь мож'да момче !
У младости твоіой брати руже,

И да влады у любви
Са тобою се девоичице друже —

Ал' некъ пази ко шта ради;
Бръ брезъ трна нигди руже ние,
И међ' ружам' обичаю
Бит' многопут' сакривене змие . . .

М. Иванъ Маршо.

Споменъ

*на гробу одной ошличной Сербкини Е. Л. В. умр-
лой у Славонии у Винковцима.*

Заран' мину върна душо
Искренога приateljства
Юшъ у цвету младогъ доба
Пре суица милог т' Србства.

Заран' оде на путъ вѣчни
Нит' те више чекамъ амо; —
Срца смртѣу раставлѣна
Чекаю се, али — тамо.

Стаза земна гдѣ престае
Гдѣ вѣчито сунце сјае;

Аиѣо правде гдѣ насъ чека
Землѣ бѣдамъ та утѣха. —

Овде с' сунце раѣа, заѣе —

Месець землю обилази

Ал' твогъ срца изгублѣногъ

Мое мелемъ неналази. —

Проходаюћ' по лугови

Домовине наше драге

С' мислима ти гробъ полязимъ

Грудву землѣ, и то дальнѣ.

Небу никадъ заборавет'

Преживлѣне дане с' тобомъ

У душевной лепой слоги —

Тай ѣе споменъ престат' с' гробомъ!

Србкиня М. С.....вићь.

Песна Ластама.

Ви среѣне ласте малене

Кадъ овде цвеће увене,

Кадъ овде сунце оладни

И дуне сѣверъ лаѣани

Топлие небо тражите

Другоме Маю лећете . .

Кадъ кодъ насъ зима поплави
Ко море ледомъ по трaви,
И шкрипи горомъ дрвеће,
Съверъ се снегомъ залеће,
Вама се поля зелене
Ви срећне ласте малене!

С' Богомъ ви ласте! о с' Богомъ!
С' веселимъ вашимъ цвркутомъ,
Лећайте одъ насъ садъ тамо,
Ал' доћте скоро овамо
Пролеће наше донесте
И опетъ песмомъ поздравте! —

Србкinja М. С. . . . вићъ.

X X.

Радъ би дѣво любит' очи твоє,
Могъ живота кроз све дане младе,
Полюбъ више изявит' е кадаръ
Нег' што любве речъ изявит' знаде.

Шта е лепше на овоме свету:
Нег' любит' се даню и у ноћи? —
Оди дѣво! полюби ме лепа,
Оди, оди! да ти любимъ очи!

Борђе С вићъ.

Наше Царство

Имамъ одну светлу круну,
Дивну круну сребра чиста,
Рубинъ каменъ до рубина
У нъойзи се дивно блиста;

Та не одну — много круна,
Толко имамъ, колко желимъ, —
Па кад' миле стечемъ госте
Круне мов с' нъима делимъ.

Кодъ толики мили круна
Мировати неумемо,
Већъ одъ тешкогъ одъ господства
Сваки часъ се крунишемо.

А кадъ буде близу мете
Крунама се радуемо,
Верушли боланъ свете
Царуемо богуемо!

Тако царство у слободи
Само едно ѝ овогъ света,
Овде срећа срцу годи —
Дволичие ту несмета. —

* * *

Юшъ и би за насъ били,
Који годъ сте погодили:

Да-й' та круна — чаша пуна,
Не рубиномъ, већемъ — виномъ

И. Іоановићъ.

Напитница

Кадъ годъ дигнемъ я у руци
Да попиемъ чашу вина,
Пре нек' сркнемъ, увекъ рекнемъ:
„Нека живи Домовина!“

Тако чинимъ свако јутро,
И у подне и у тмини,
Нигда вино непопиемъ
Неназдравлѣхъ Домовини

И кадъ би ми отровъ пити
Дала рука душманина,
Пре испића јошъ би реко:
„Нека живи Домовина!“

М. Иванъ Маршо

Шала

Еданъ глувъ Агент изгледаюћи Парабродъ, буде одъ свога край агенције пролазећегъ приятеля запитанъ: „шта му Госпоја нѣгова ради? — Агентъ мислећи да га за Парабродъ ели близу пита — одговори „Пушице!“

Еданъ НСадски Пургеръ именовъ П. вовне у кавани келнера, и иште: да му даде штогодъ ести, — на то келнеръ-кой Немацъ бияше-запита: хоћетель ладно ил' вруће?“

Неки домишлянъ запита у едномъ Друж- тву: „у чему су Срби прилични Чивутима?“ — Еданъ Господинъ на то одговори: „У томъ приличе еданъ другомъ, што као Чивути Мес- сио-тако и Срби изчекиваю историю Бугарске“ одъ М. као додатакъ „Повестници Народа Србскогъ.“

У Кавани кодъ — „зеленогъ венца“ у НСадѹ — неки странацъ очувши гди се Србски разговара — рече: „Я незнамъ како су люди у станю научити тай коньски езикъ.“ Ал' се в у великой запари: нашо, кадъ му рече на то гай-

дашъ Груя — кои е башъ тадъ у кавани сви-
рао и до нѣга стаяо — одговорио: „Конь-
ски езикъ — велите? онда ние ни чудо што
га магарацъ ние у станю научити.“

У одномъ дружтву запита една Господин-
чна: „Ахъ! незнамъ зашто башъ да е данасъ
тако мутно време?“ — „Можда е се угле-
дало на портре Луи Наполеона у Годишняку
Медаковићевомъ одъ Год. 1853.“ добие за од-
говоръ.

Велеважна питања:

Зашто су се Турци с' Русима побили?

Зато; еръ е Султанъ добио волю на ед-
ну ландпарту у Ази.

Зашто Омеръ-паша ние постао кнезъ у
Шатринцима?

Зато, еръ е изъ Црне горе протеранъ,
а протераница не може бити кнезъ Шатри-
начки.

Зашто ние „Шальиви Календаръ“ Г. Свет.
Стоядиновића јошъ 1852. лане на светъ и-
вишао?

Зато, еръ кайзенбанъ Иришки одъ Букала
и Голоигре јошъ ние био с'готовљанъ.

Зашто се у НСаду свакогъ лета више
поѣде гефроренеса — немачки; сладоледъ —

него што се преко три године блата изъ
вароши извуче?

Зато, ерѣ су грађани сиромашни, пакъ
немогу новце на коекаквѣ луксусѣ да тро-
ше. — —

Зашто многе женске употребљаваю белило?

Зато што имѣ е срце црно као жараѣъ.

Зашто е М.Д.Р. писао оригиналну свою
мисао о принцу-Пауку и Муви?—

Зато, ерѣ е и самъ увидио: да е врло
оригиналанъ.

Зашто су проектирали Енглези айзенбанъ
одъ Србие до Цариграда?

Зато: да се на нѣму невозе.—

Зашто се е у пређашня времена кнезу
футонкомъ више пута „пушила глава“?

Зато: што му е Г. Солгабировъ Н. више
пута тур запалио.—

Зашто многи стари писателѣи неће
сада никакве кнѣиге да пишу? —

Зато што пишу млади. А

З а ш т о пишу млади писателѣи?

З а т о што неће да пишу стари.

З а ш т о многи писателѣи меняю своя
права имена те узимаю лажна?

З а т о што е лакше иза грма стреляти,

З а ш т о іота несме у княжество?

Зато; ерѣ іой курюкѣ (wulgo Zopf:) ние
доста дугачакѣ. —

З а ш т о новосадски пекари носе по ва-

роши свое жемичке у корпи и у чаршавъ умотане?

Зато: што се плаше, да имъ неби све жемичке надъ њима летећи врабци изъ корпе одвели.

З а ш т о су Србианци неутрални у турско-русской распри —

Зато: што су у Београду сазидали народни театоръ, — па се боје да имъ не пропадне, —

З а ш т о неке жене питаю свое мужеве — кадъ ови касно у вече кући дођу: „За Бога човече! гди си досадъ био?“

Зато: еръ се бою да ихъ мужъ неби запитао: „шта си радила жено у моемъ одсуствиу?“

Зашто неки сумняю: дали гдикоя удовица и у мраку може поруменити, кадъ іој кои мужки любовъ свою изясни? —

Зато: — еръ Циц!!!

Понуда.

Долуподписани дае свакомъ и свима на знанъ; т. е. свимъ младићима кои се имаду волю женити, да онъ има едну кћеръ, за удаю; девојку пуну њжности и лепоте: косе еу іој румене као оганъ живи а ла титусъ. Чело іој е истоветно као у попиногъ прасета.

Очи су іој мале као у миша, шућмурасте. Носъ има такавъ да би с' њимъ могла три батеріе топова демолирати. Уста и устне су іој тако мале, да би три Сегединска леба могла у штурм-шриту крозъ њи до грла проћи. — Образи су іој као две печене бугарке (бундеве). — Обрве се и невиде. — Вратъ њѣзинъ е као вретено циганско, и по моди дугачакъ као у Жирафа. — Груди су іој манъ одъ жемичака новосадски. — Ноге као две фрегате.

Осимъ тога неће іој мужъ морати куповати бразлете и прстенъ; еръ с'богъ мали новата којъ као ябланови стое — неможе ове луксуриосне ствари на прсте и руку метнути. —

За ушима е тако чиста; да кадъ би іој данасъ за уши бацио семе одъ роткве, други би данъ већъ могао на асталу имати монатретиџъ и пр. — и пр. —

Овакове лепоте девојку свимъ П. Т. младићима пофторително за жену препоручуюћи, остаемъ скакомъ и свима слуга понизанъ

Аксентіе Халеџузикацела-миназиковски — Бирташъ

Арендаторъ бербер и брице у Покою с' оне стране старогъ завѣта. —

НБ: Девојка се зове Еудокѣа. —

Опетъ Понуда

Еданъ младъ човекъ желиоби се ожени
са едномъ девојкомъ одъ 15. или са едномъ
удовицомъ од 26 година — или са обадвема.
Она женска дакле, која би за нѣга имала волю
поћи, не мора бити лепа, само некъ има капи-
талъ одъ милионъ талирахъ. — Што
се нѣга тиче, онъ е еданъ одъ они младића,
кои никадъ пре два сата после поноћи кући
недолазе — зато ће се жена моћи увекъ са-
ма унтерхалтовати; а и кадъ дође
кући, глава му е увекъ пуна — што е врло
добаръ знакъ; еръ гди е глава пуна — тамо
се мисли да мора бити мозга и. т. д. С ед-
номъ речю, онъ се обвезуе: да ће милионъ
талирахъ, кое му жена буде донела — за три
месеца дана совестно потрошити — и обве-
зуесе својой жени рачунъ дати.

Нѣгова е лепота знаменита, — нема жен-
ске, која се у нѣга неби заљубила:

На глави носи бароку. — Очи велике
као у вола. — Носъ као винака тиква одъ
три холбе. — Устанца као у сома одъ 1 $\frac{1}{2}$ фун-
те. — Браду има и нема. Бркови му несме-
таю. — Ноге су му формасте као дољно-
Сремске левче. — Уши су му такве као у
брава Буђановачке файте — клопаве и. пр. и
пр.

Кадъ се опие говори латински, — кадъ.
е трезанъ онда — — — онда — — — ахъ

молимъ за опроштенъ, трезанъ никадъ ние.

Писма се примаю подъ Chifrom Б. . .

3. — poste restante. — Број 115. у X.

Л е п о п р а в д а н њ . Неки младићъ
кой е наслѣдио одъ свога отца велико има-
нъ па га пре времена лакоумно прошѣрдао,
рече еданпутъ некомъ свомъ приятелю хотевши
му доказати да ние онъ кривъ што се тако
догодило: „Ала башъ е истина што веле наши
да е „больи драмъ среѣе него сто ока памети.“
„Тако е,“ рече му нѣговъ приятель као да
га оправда, „еръ да ние то истина ви не би-
сте били пропади.“ И младићъ не узе на умъ
како приятель насади и будаломъ назва

Н е з г о д а е д н е м л а д е г о с п е . Не-
ка млада госпа која се бияше на страну удала,
доѣе своіой родбини у госте, па пошто кодъ
нѣ неко време пробави, науми да иде кући те
се опрости са своимъ сродницима, а томъ при-
ликомъ као што е наравно мало се эти
исплаче. Поѣе пароброду, али овај беше оти-
шао те тако она одоцнила. На то ѣе госпа
жалостиво реѣи: „Само самъ забадава плакала.“

И н а в р б и ѣ е р о д и т и г р о ж ѣ е .
У преводу „чича томине колибе“ кои е
издао у Бечу нашъ М. Д. Р. стои на едномъ
месту у првой части: „Заръ ѣе и мени роди-

ти на врби грожђе!“ Тако ћемо дакле одјак
по нѣговомъ ћитапу имати и врбова грожђа!

Репата звезда. Недавно кадъ се и
кодъ Новогъ Сада показа репата звезда, неки
іој се стану чудити што іој е мали репъ те
рекоше да то неће бити репата звезда. На то
ће еданъ човекъ, кога су салавармеђаши про-
звали дрвенимъ филозофомъ и кои е неколико
пута прочитао физику, важнимъ гласомъ каза-
ти: „За име света, шта се томе чудите! Че-
кајте — кадъ нарасте звезда, нарашће іој и
репъ те ће бити већи.“

Особито сажалаванъ. Нека бака
видећи како неко штикуе распетие Исусово
рекне крстећи се: „Боже благи, како те и
садъ муче.“

Особити начинъ прављња
предике. Некоме сеоскомъ свештенику
дође у пооде неки нѣговъ приятель башъ кадъ
е онъ право предикую. Предъ нѣмъ стаяше
артия на коју е писао, а поредъ њове књига
„Голубица“ и неколико „србски“ лѣтописа“
отворени. „Помозъ Богъ, отче,“ рече му прия-
тель „чимъ се тако мучите?“ „Ето, синко,
правимъ предикую,“ одговори свештеникъ.
„Па како, заръ се можете што и тима књига-
ма помоћи.“ „За што не?“ рече свештеникъ
безазлено, „неколико речій одовудъ и неколико
одовудъ наготова предика.“

Србска омодарка. Нека србѣњия
које е мрзила на свој рођени крсти и ради

говорила немачкимъ, кадъ е запитаю еданпутъ какво е време наполю, одговори у место „мутно“ желећи казати немачки „Фермутлихъ.“ Да е жива и здрава!

Упутна опомена. Неки домаћинъ поласећи одъ куће рекне своимъ домаћима: „Ако ко успита за мене, кажите да нисамъ кодъ куће.“

Начинъ како да човекъ буде црвенъ. Неки кичошъ кои е већъ мирисао на кољиво те е бледъ изгледао, имађаше обичай, кадъ годъ е ишао госпођицама да прави визите, добро стегнути мараму на врату да би му се тако крвъ разлила у образе па да би био црвенъ.

Упутни стра. Неко шегрче иђаше еданпутъ крозъ градъ варадински по мраку. Стражаръ повиче на нѣга по обичаю: „халтъ вер да!“, а онъ кувавацъ поплашивши се мислећи да ће стражаръ да пуца на нѣга иза гласа дрекне: „Јо, јо, майко моя!“ На то ће проћи две Сремице те ће една другой шапнути на уво: „Прижалосна друго и ја би умрла одъ стра.“

— Особити прелазакъ преко Ћуприе. Една Сремица која никадъ ние видила Ћуприю, хотећи еданпутъ прећи изъ Варадина у Нови Садъ ние смела стоећи прелазити Ћуприю него е почела пузити по нъој бојећи се да непадне у воду, докъ е друге нѣне најпосле не орабрише.

Новинѣ за ѣае. Како су Руси завой-
штили на Турке и у Новомъ Саду тако поче-
ла напредавати журналистика да се и жер-
тве чине ради нѣ. Тако е еданъ овдашњи
симиция давао свагда ѣаю едномъ овдашњѣмъ
грађанину кадгодъ му е прочитао кои скораш-
њи „Србски Дневникъ.“ Што су се Руси
веѣма и веѣма у комъ бою показали, то се
давало и ѣая више. Фала Богу кадъ и то
дочекасмо — јошъ мало на ѣе намъ и пиля-
рице читати новине, као и по великимъ ва-
рошима.

„СРБСКА КЊИЖЕВНОСТЪ“

жалостно позорие у 1 дѣйствию.

представляю ѣе Особе

Майка Сербия — и

Матица Србска. —

Сцена 1 ва и последня

М. Сербия: Ой Матице! гди си?? — —

Матица: У Пешти Майко. . . .

М. Сербия: А шта тамо јошъ единако
радишъ?? —

Матица: Ништа. —

Конацъ фунташки.

ПИЯНИЦА И ТРОШАБИА.

Пия: Како ти е браца кадъ немашъ новаца? —

Трош: Тако исто као теби кадъ си трезанъ! —

НА НОВУ ГОДИНУ.

Некомъ Господину дођу сви млађи, да му честитаю нову Годину, наравно у той сладкой надежди: да ће с' пуниимъ цеповима изъ себе изићи, него што су дошли; — Господинъ њиновъ међутимъ овако се захвали: Я вамъ захваљуемъ на вашој честитки, и покланямъ вамъ све оно, штогод сте прошле године одъ мене украли, —

ЗУБЪ НЕВТОНОВЪ.

Неће бити сувише знати, да е Невтона звездознаница З у б њ неки енглески Лордъ именовъ Швевсбури године 1835. За 16,595. Фор. купио.

Два Н. Сађанима овакавъ су диванъ заметнули из' међъ себе:

А. Чудне скупоће Хер!

Б. Заиста Херъ!

А. Какосте Хер!

Б. Зафалюемъ Херъ! прилично.
А. Слуге самъ Хер! — *)

ЕДАНЪ ПРИЗОРЪ ИЗЪ ГОД. 1848.

(Господинъ Н. стои предъ варошкомъ кућомъ на бурету, у намъри да скупљномъ народу толкуе слободу:)

Н: Народе! браћо!!

Н а р о д ъ: Живио!

Н. Садъ е слобода!

Н а р. Живио!!

Н. Одеадъ никомъ ништа, само Богу Душу!!!

Н а р. (съ највећимъ усхићенѣмъ) Жи-
вио! живио! живио!!! —

Pro conclusione: велика ларма, — баряци!
Мачя музика! Протеранъ нотароша! Нередъ!
Господинъ Н. постане доминъ! Многая лѣта!
и т. д. — Съ тимъ се сврши први актъ на-
родне независимости! Дасмо весели! —

*) Х е р толико значи кодъ неки Н. Саѣана кол-
ко: „Господине.“

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

ПРЕНУМЕРАНТИ.

БЕОГРАДЪ

Г. (Скупитель Александеръ Крайфовићъ.) Г. Яковъ
Дичићъ, Нач. Судеб. Одѣл. Цон. Правосудия.
Г. Давидовићъ, правдохранитель, Г. Др. Машинъ,
правит. физикусъ вароши Беогр. Г. Анђелковићъ,
До. мед. и филоз. Г. Коста Сретеновићъ, архиваръ
главне контр. за себе и сына Милыла 2. к. Г. Васа
Борђевићъ, столонач. финанц. за сына Любомира.
Г. Панакостопулосъ. Др. медицине. Г. Т. Ъ. Да-
нићъ за супругу. Г. Тоша Ђ. Костићъ за себе, и
кћерь Полексию 2. кн. Г. Белони, штабъ-докторъ.
Г. Белешевићъ за себе, Милку приятельицу, и Бра-
та юи Алексу 3. кн. Г. Др. Нанђићъ проф. бота-
нике. Г. Алекса Поповићъ, секр. Полицие Београд.
Д. Павле Илићъ, прав. Аптекарь. Г. Д Гаичићъ, секр.
суда Вароши Беогр. Г. Атанасие П. Белополяцъ,
протоколиста попеч. в. дѣла. Г. Др. А. Медовићъ,
столонач. одѣл. санитарета. Г. Дим. Динула, проток.
княж. канцелар. Г. Алекс. Крайфовићъ, помош.
правит. Аптеке. Ч-домиръ Млятовићъ слушатель
2 годъ. гимназие. Свега 24. кнѣиге.

БЕЧКЕРЕКЪ. ВЕЛ. (послани одъ Стеф. Бор-
ђевића ц. кр. аушкуланта.) Г. Г. Иоанъ Виловски
ц. к. срезки судия, Анто Стойшићъ заст. ц. к. ср.
суда. Стефанъ Борђевићъ ц. к. аушкултантъ, Иоанъ
Груићъ ц. к. пом. зем. кнѣигов. Г. адвокати: Але-
кса Краговвићъ, Георгъ Раиковићъ, Г. Г. диурни-
сте ц. к. срезкогъ суда Иоанъ Дакуловъ, Пера Бор-
ђевићъ, Иоанъ Закићъ 2. Милошъ Воиновичъ, Ис-

аниъ Виловски, Павле Јанковићъ адвокатъ. Ц. к. обл. суда днурнисте, Коста Шайиъ, Перо Ристићъ, Константин Петковићъ, Петаръ Борђевићъ, Сава Јоановићъ Ц. к. обл. суда писаръ. Г.Г. трговци: В. Михаиловићъ. П. Арововићъ, К. А. Петровићъ, Василие Буковала, Сава Чокрляиъ, Стефанъ Стефановићъ, Јоанъ Поповићъ, Риста Јоановићъ, Ника Атанасие Евићъ, Несторъ Димитриевићъ, Никола Хацићъ, Борђе Г. Јанковићъ, Алекса Радоичићъ, Хранимиръ Кунусаровићъ, Никола Е. Буковала, Бета Рацковићъ, Петаръ Мишковићъ, Павелъ Бубаловићъ, Сава Матковићъ, Алекса Поповићъ, Владимиръ Табаковићъ гостионикъ, Павле Јоановићъ гост. послуж., у свему 42 пренумеранта.

ВУКОВАРЪ Скупио Господинъ Јоца Марковићъ 20 књига.

ВИНКОВЦИ. (Послани одъ Бреа, Господина Георгиа Вукайловића, пароха Лазанскогъ, и одъ Г. Јоанна Меденца, пѣвца, и привременогъ учителя Винковачкогъ.) Чест. Господинъ Марко Јанковићъ парохъ Винковачки и чест. конс. Асс., Благор. Г. Јосифъ Миловановићъ ц. к. лайтнантъ. Господаръ Георгій Петровићъ купаць Винковачки. Г. Павелъ Георгиевићъ куп. Самило Поповићъ. Господари Братия Мандровићъ. Господаръ Стефанъ Јанковићъ лебцелдеръ и виши вашара арендаторъ за сина свогъ Константина. Госпожа Катарина Беккъ машандъ-мода. Анна Јанковићъ. Анна Уритца лебцелдерка, Господаръ Петаръ Стояновићъ сафунѣна за свою единоутробну дщеръ Софию, удату Ковѣвићъ у Пожеги. Господаръ Петаръ Стефановићъ лебцелдеръ, за сина свогъ Симеона. Г. Петаръ Васильвићъ лебцелдеръ, за сина свогъ Георгиа. Г. Савва Поповићъ лебцелдеръ. Г. Петаръ Лазаревићъ, за сина свогъ Теодора. Г. Стефанъ Савићъ, за сина свогъ Георгиа. Г. Теодоръ Капамаѣићъ купаць, за дщеръ Катарину. Г. Јоаниъ Јанковићъ купаць и люб. србск. песама. Г. Милошъ

Стояновићъ ђурчиа за сина овогъ Георгиа. Г. Јоанъ Меденацъ пѣвацъ црквени, и привремени учитель Винковачки, Србски песмотворацъ, и Винковачки цихова рачуноводитељ за С. А. Н.? Г. Платонъ Вукайловићъ кадетъ кодъ сл. ц. в. бродске регемента и адюкнтъ кодъ мереня земљъ. Господична Мариа Нинковићъ любитељица чтения. Г. Лазаръ Радосављвићъ купацъ у Лаза. Г. Стефанъ Радосављвићъ учитель у Јанковци. Г. Георги Гедићъ гостопримникъ Лазанскій. Г. Платонъ Панићъ учитель Лазански ва сина овогъ Стефана.

ВЕЛИКА КИКИНДА (совокупитељ почтенород. Г. Димитрија Трипковићъ трговацъ) Честниѣ. Г. Софроній Јаконићъ Парохъ, ч. г. Јоанъ Удицкій капеланъ, ч. г. Коста Райковићъ діакопъ за сина Перу, ч. г. Пера Поповићъ діакопъ и учитель, Гос. Павелъ Недићъ за сина Васу, г. Ђѣта Крстоносићъ нотарошъ, г. Ђѣта Фани, г. Ђорђе Радакъ, г. Ника Јоановићъ, г. Сима Бадерљица, Поштенород. г. г. трговци, Коста Каснаръ родомъ изъ Београда за себе и за свою сестру Хелену 2 књиѣе, Димитрие Адамовићъ за сина Нику, Ђѣтимие Звекићъ за сина Јована, Георги Русе за сина Теодора, Коста Радовићъ за сина Александра, Арсение Конѣвићъ за кћеръ Ленку, Теодоръ Дамяновићъ, Александеръ Николићъ, Димитрие Јанковићъ, Михайлъ Јанковићъ, Коста Стефановићъ, Урошъ Поповићъ, Богданъ Трифунацъ. Коста Жарковићъ, Пера Богдановићъ, Максимъ Бранкованъ, Никола Трандафилъ, Обрадъ Јаконићъ, Аронъ Галешевићъ изъ Мокрина, Поштенородна Госп. Емилиа Трандафилъ рождена Становићъ трговкиня и ревнителика књиѣества србскогъ, Господична Анна Становићъ, Господична Персида Сабо, г. Арсение Павковићъ родомъ изъ Суботице трговачки калѣа, Г.Г. Никола Ружићъ, Јанковъ Поповићъ, Ђѣтимие Јоановићъ лецедери, Лазаръ Јеоновићъ за сина Ђуру, Алекса Раићъ ђурѣие, Га-

вра Новаковићъ за кћеръ Крестину. Аксентие Пу-
тићъ, Бранко Бомбаринъ Чизмари, Цветко Путникъ,
Тома Милићевъ Кровчи, Светозаръ Парићъ родомъ
изъ Батанъ кроачки калфа, Тоша Лозанчићъ ђур-
ча, Александеръ Петровићъ фарбаръ, Атанасиа Ми-
хайловићъ сребродѣлацъ, Бурица Станкићъ, Павелъ
Степинъ, Бира Кекест за кћеръ Ракилю, Димитрие
Јовићъ за сина Тимотеа, Земљадѣлци и ревнителѣи
кнѣжества србскогъ, 52. кнѣиге.

КУЛА Г. Г. П. Радовановићъ юриста. Яша Чакићъ. Аца
Кириловићъ. Госпоя Мариа Борђевићъ. Димитрија
Николићъ адвокатъ. Емилъ Петровићъ. Борђе Жив-
ковићъ клирикъ. Савва Милосавлѣвићъ Юриста,
Јованъ Томићъ бележникъ у С. Сивцу. Јованъ Гаиц-
ки парохъ у Кули. Лазаръ Кнежевићъ бележникъ у
Д. С. Ивану.

НОВИ САДЪ (скупио Г. Мойсей Деановићъ, малеръ)
Г. Василиј Јовшићъ. Димитри Савићъ сапунѣия за
кћеръ Милицу. Емануелъ Давидовићъ шпекулантъ.
Гаврилъ Панаотовићъ житарски трговацъ. Яша Гр-
бићъ шпекулантъ. Лазаръ Шилићъ шлосеръ за си-
на Милана. Георги Малешевићъ винтеръ. Танасиа
Јовановићъ казанѣия. Тоша Михайловићъ чампели
шпекулантъ. Димитри Срчићъ винопродавацъ. Гавра
Плавшићъ винопродавацъ. Никола Рошъ винопро-
давацъ. Јованъ Мрђало берберъ за сина Милана.
Шандоръ Мрђало колфа берберски. Пая Лубурићъ
тишлеръ за сина Перу. Светозаръ Милковићъ кал-
фа тишлерски. Бура Кнежевићъ Гркъ, грађаръ.
Шандоръ Ползовићъ крайзлеръ. Никола Цветковићъ
пануѣия. Петаръ Георгиевићъ чизмаръ. Васа Васи-
лиевићъ шпекулантъ. Милошъ Кралѣвачки сурсабовъ
изъ Каменице. Марко Половићъ 2 к. Андрија Даб-
жићъ. Живко Ракићъ. Владиславъ Тиро. Павелъ
Димитриевићъ адвокатъ. Јованъ Шилићъ. Алексан-
деръ Микочевићъ. Урошъ П. Пеци адвокатъ. Дими-
трие Панаотовићъ Uroš Kalić к. к. bez. Gericht. Dst..

Stephan Ielenits. Konst. Nikolits advocat. Bančevits Man Leiter. Harisch Raja Ioannovits beim k. k. VGer. Practicant. Борђе Стояновићъ б Марко Класановићъ. М и л и в о й Т р у м и ћ њ. Д р а г и ћ њ одъ полиціе. Милошъ Трифуновићъ ђаконъ изъ Чуруга. Паво Іовановићъ изъ гор. Ковила трговаць. Илия Георгиевићъ винопродаваць. Любомиръ Остоићъ трговаць. Іованъ С-борчевићъ трговаць. Стефанъ Теодоровићъ и Димитри Бугарски звонари кодъ С. Три Іерарха. Обрадъ Анићъ стражменштеръ кодъ Графъ Коронини регим. Н. 6. Миланъ Ленаићъ капларъ кодъ Гр. Коронини регим. Владимиръ Летићъ опанчаръ. Сима Іовановићъ Буряръ. Свега 34.

СЕНТА (Скупио Г. М. Бранковићъ парохъ. Чест. ГГ. Тимотей Бранковићъ парохъ, Чест. Кон. сосѣдникъ, и мѣстни школ. Надзыратель. Александеръ Николићъ парохъ и катихетъ. Благородни Госнода: Георги Стаићъ срез. судаць за Господ. Ирину и Паулину дебелячкій. Димитрій Дебелячки, срез. сосудіа, за сына Ісидора ученика. Іванъ отъ Голубъ куриалиста, Константинъ Живановићъ адвокатъ, и варошки перцевторъ. Андриа Николићъ вар. бележникъ, Николай от Бадерлица адв. и мѣстный бировъ. Іоаннъ Матићъ и Александеръ Іоанновићъ кодъ срез. суда канцелиста Благоразумна Гда Іоаннъ Вуићъ Богословъ II кла. се учитель. Георгій Николићъ I. класе учитель. Георгій Фаркашъ Богословъ и церк. Пѣвчикъ. Теодоръ Брановачкій куриалиста. Госпожа Софиа Арадскій, и Госпожа Терезиа Вуићъ любительке чита тая. Господаръ Іоаннъ Николићъ трговаць. С в е г - 17. к н ѣ и т а.

СОМБОРЪ. Скупио Госп. Н. Ђ. Вукичевићъ П. З. професоръ. Г. Урошъ Шимићъ поглаварственный бележникъ, Г. Димитрие Морквашићъ сирот. отаць.

Г. Сима Леовићъ варошкiи рачуноводитель. Г. Петаръ Вукићевићъ вар. одправникъ. Г. Јованъ Велимировићъ контролоръ Г. Никола Стоячковићъ чиновникъ кодъ областногъ суда. Г. Борђе Кировићъ писаръ Г. Васа Коларићъ писаръ Г. Давидъ Лугумерскiи, и Г. Александеръ Завишићъ писари. Г. Борђе Јоанновићъ хоро—управитель. Г. Јосифъ Ковьовићъ трговацъ. Питомцы Србскогъ предуготовничкогъ Заведенiя. Г. Матей Гагићъ, Г. Илия Пантелићъ, Г. Александеръ Јоанновићъ, Г. Павелъ Јовановићъ, Г. Прока Манойловићъ. Г. Светозаръ Недићъ, Г. Григорiй Надашкiй. Г. Милутинъ Марiановићъ Г. Стефанъ Петровићъ. Младенъ Станковићъ Г. Димитрие Јоанновићъ.

С Р Б О Б Р А Н Ъ

Новакъ Голуцки ц. к. народни капетанъ. Тоша Гавански. Тома Дванићъ, Стефанъ Вранинъ касиръ. Лаза Манойловићъ трговацъ Глиша Манойловићъ трговацъ. Бока Николићъ натарошъ. Каћански кнезъ. Васа Николићъ трговацъ. Урошъ Гавански за кћеръ Юлку. Петаръ Ружићъ калнеръ. Павелъ Николићъ землѣдѣлацъ. Петаръ Човићъ ковачки майсторъ, Сава Владисавлѣвићъ шнайдеръ-майсторъ.

ЗАГРЕБЪ Скупио Г. Јоца Хаџићъ Юриста.— ГГ. Спиридонъ Трбоевићъ. Крстићъ Јов. трговацъ. — Векославъ Бунцекъ юриста. Стев. Бурђевићъ юр. — Стояновићъ Милошъ юр.— Алекс. Николићъ юриста — и Дан. Станковићъ — Милутинъ Булићъ, Алекс. Мраовићъ, Исидоръ Вировацъ и Стев. Смилянићъ слушатели вишегъ ц. к. гимназиума. — скупа 11. кнѣга.

ИЛОКЪ ГГ. Франя Билчевићъ Адв. 2 Марко. Петровићъ. 2 кн. Огацъ Бусловлѣвићъ учитель Римокатолички 2 к. Н. Снаићъ. парохъ. 3 кн. Гавра Миладиновићъ бележникъ. Алекс. Парчетићъ адвокатъ. Адамъ Драгосавлѣвићъ. Д. Дамяновићъ писаръ

Александеръ Броцићъ, ч. отацъ Бона Бурковићъ
Михаилъ Новаковићъ

РУМА Г. Сям. Прет. Филиповићъ адвокатъ 3
књига.

РЪКА-ФИУМА. Скупио Бл. господинъ Ник. Бо-
роевићъ. ГГ. Дам. Дошеновићъ парохъ. Админист-
раторъ. Јово Гвоздановићъ, капеланъ и учитель. А-
лекс. Рашевићъ — први тоторъ црквени. Сава Ко-
ларовићъ други тоторъ. — Аксентия Тодоровићъ
ц. кр. Мајоръ у миру. — Вянко докторъ Меданићъ
одвѣтникъ. Гашо Сузанићъ ц. кр. Чиновникъ. Те-
одоръ Мутибарвићъ и Стево Дракулићъ. —

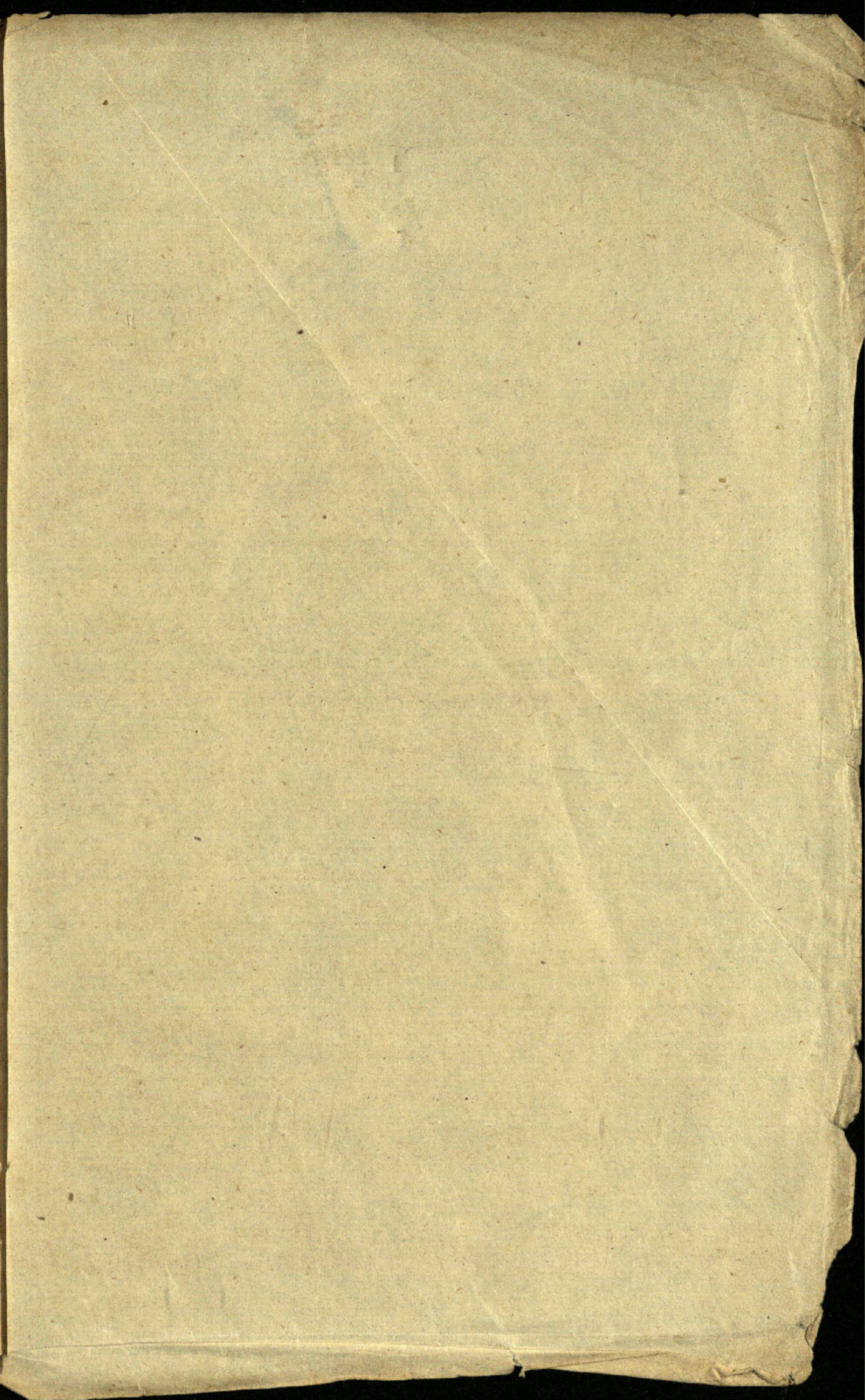
МИТРОВИЦА. Г. Г. Поручикъ Арсение Бугаринъ
подпоручъ. 1. Трумићъ. Стефанъ Комленовићъ, Јоанъ
Букићъ, Александеръ Миловановићъ. Марко Шува-
ковићъ, Петаръ Бурићъ, Дмитрие Мирковићъ, Ге-
оргъ Лукићъ. Трговацъ Деметеръ Атанасијевићъ,
Лазаръ Костићъ, Аврамъ Берчанъ, Дмитрии Пути-
ковићъ, Јоанъ Радосављевићъ, Господична Наталиа
Танасијевићъ, Ђца Предићъ, Ана Исайловићъ, Јудита
Тодоровићъ, Јудита Јоановићъ 19 књига.

ТРСТЪ. Скупио Госп. Миланъ Поповићъ Топ-
личићъ 12. Књига.

ТУРИЈА, Бфремъ Яковљевићъ парохъ и школ.
мѣстни нар. школе Дирек. Петаръ Чолићъ пар. ка-
тихета, Петаръ Класановићъ ц. к. Б. и нар. под.
Никифоръ Вујићъ мѣстни бележ. адв. за сина Бу-
ку 1. шко. ђака. Деметеръ Анастасијевићъ Б. нат.
Тур. Паво Вујићъ трг., Новакъ Пратићъ тр., Петаръ
Стефановићъ тр., Јанко Славнићъ за сина Буку,
Јованъ Вујићъ трг. Милошъ Манойловићъ шлосеръ,
Јованъ Новаковићъ кнезъ срб. и т. д., Никола До-
лићъ комисаръ, Радивой Трифунацъ земљдѣл., Аца
Бакићъ земљдѣлацъ, Андриа Гаяновићъ земљд.,
Гавра Јойкићъ земљделацъ, Глиша Јоцићъ ђурчия,
Милошъ Јойкићъ пимерманъ, Глиша Новаковићъ
земљделацъ, Јова Гавриловићъ земљделацъ, Га-

вра Бендићъ чизмаръ. Мия Томићъ ђурчия, Јованъ Вуићъ земљд., Бѣта Вуићъ земљд., Гавра Црниански за Живана ђака, Гавра Дамяновићъ шнайдеръ, Георгій Чолићъ шнайдеръ, Панго Медурићъ од више година кнезомъ за сина Ђоку прве лат. школе ђака, Ђока Медурићъ бирташъ, Максимъ Дамяновићъ. І-ца Медурићъ.

ШИДЪ (скупио Мита Орешковићъ.) Г.Г. Борђе Марковићъ Шидске парохис намѣстникъ. Гавра Новковићъ бележникъ Шидски. Стоянъ Шумановићъ ц. в. окруж. суда адв. Стефанъ Поповићъ учитель шид ки. Радовановићъ, капетанъ у Адашевци. Вуичићъ поручикъ у Адашевци. Радовићъ Петаръ подпоручикъ у Адашевци. Петаръ Кочичи трговацъ у Шиду. Янко Николићъ трговацъ у Шиду. Петаръ Цвечићъ трговацъ у Шиду. Радованъ Чикарићъ трговацъ у Шиду. Коста Станићъ трговацъ у Шиду. Никола Драгосављевићъ трговачки калфа. Александеръ Димитриевићъ тргов. у Олатовцу. Јованъ Кржевићъ угоститель Шидски.

Φηλοποι 57/1856

